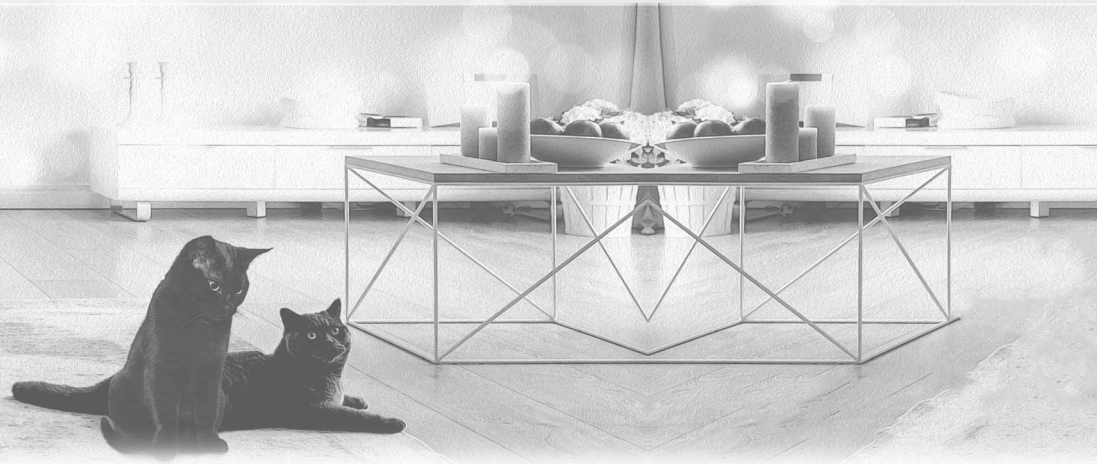

บทนำ

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มเกือบดำทอดมองอาณาบริเวณที่มีเนื้อที่หนึ่งไร่เศษซึ่งมีอาคารก่ออิฐถือปูนสามชั้นสร้างเป็นรูปตัวยูใต้ถุนสูงปูกระเบื้อง และมีสนามคอนกรีตตรงกลาง อีกด้านมีสวนหย่อมเล็กๆ มีสนามหญ้าเป็นแนวยาว โดยมีการปลูกต้นเข็มดอกสีแดงเป็นรั้วกัน เป็นพื้นสีเขียวขจีพอนั่งล้อมวงใต้ร่มไม้ต้นใหญ่ที่ปลูกไว้กันได้บ้าง มองดูแล้วชายหนุ่มก็ได้แต่ยิ้มในหน้า เพราะอาคารก็ทรุดโทรมดูไม่สวยงาม สนามตรงกลางสีที่ซีดเส้นเป็นสนามบาสกีหลุดลอก ดิตรงที่ต้นไม้อื่นๆ และดอกไม้ยังสดสวยสบายตา ใต้ถุนอาคารด้านหน้ามีการจัดโต๊ะที่นั่งยาวหลายชุดเหมือนโรงอาหาร มีเวทีสร้างไว้เป็นที่เล่นการยอมนักกิจกรรม รอบด้านมีเด็กชายหญิงตัวเล็กตัวน้อย และวัยรุ่นสาวจับกลุ่มกันตามจุดต่างๆ ทำการบ้านหรือนั่งเล่นกันบ้าง มองแล้วเขาก็ได้แต่ถอนหายใจแผ่วเบา

“สวัสดิ์ค่ะ เสียรอง” หญิงสาวร่างผอมบางในชุดเสื้อเชิ้ตกลางเก่า กลางใหม่กับกางเกงผ้าฝ้ายทำส่วนเดินออกจากห้องกระจกสำนักงาน

ด้านหนึ่งของอาคาร พร้อมยกมือไหว้มาแต่ไกล

“อ้อ...สวัสดีครับอาจารย์สมฤทัย ไม่ต้องไหว้ผมสิ” ชายหนุ่มยกมือไหว้กลับทันที ก่อนหัวเราะแห้งๆ ให้ก้นอย่างประดักประเดิด “วันนี้ผมมาแทนพ่อกับแม่เรื่องเงินบริจาค”

“ค่ะ เชิญในสำนักงานก่อนนะค่ะ วันนี้ครูอยู่คนเดียว” หล่อนบอกและผายมือไปยังอาคารด้านหนึ่งที่ข้างล่างใต้ถุนมีการตีห้องกว้างขวางเป็นสำนักงานไว้

“อาจารย์เจริญกับคนอื่นๆ ไปไหนหรือครับ” ติณณภาพเอ่ยถามเรียบๆ ระหว่างเดินตามไปทูลดั่งที่โซฟารับรองแขก ซึ่งนุ่มนิ่มมากจนเขาแทบจมลงไป ด้วยความเก๋าของการใช้งาน ทำให้ต้องขยับนั่งหลังตรงทีเดียว

“ไปซื้อพวกของใช้เด็กๆ นะค่ะ บางทีผ้าอนามัยก็ไม่มีใครนึกถึงเอามาบริจาคน้า”

ตอบแล้วหล่อนก็ยิ้มอ่อน ระหว่างหันไปพยักหน้าให้เด็กหญิงตัวน้อยผอมบางเดินเข้ามาเสิร์ฟน้ำให้แขกรายใหญ่

“สวัสดีเสียรองสวยๆ ด้วยค่ะ มุกดา” สมฤทัยบอกกับเด็กหญิงผู้เรียบร้อยด้วยรอยยิ้มเอ็นดู เด็กหญิงตัวน้อย ผิวสีน้ำผึ้งอ่อน เส้นผมดกดำถูกรวมมัดไว้เป็นหางม้าเรียบร้อยด้วยยางรัดผมสีดำ ใบหน้าจิ้มลิ้มน่ารัก เลื้อยติดกับกางเกงขายาวที่สวมใส่ก็ดูเก่าแต่สะอาดสะอ้านพอให้ดูดีได้

เมื่อเด็กหญิงมุกดาจัดวางกาน้ำชา ถ้วยกระเบื้อง พร้อมถ้วยน้ำตาลใบเล็ก และแก้วน้ำดื่มไว้ตรงหน้าแขกแล้วก็วางถาดที่ริมขอบโต๊ะและพนมมือไหว้ ก่อนงยหน้ายกยิ้มให้เขาที่รับไหว้และยิ้มให้

“สวัสดี มุกดาตัวเล็กจัง อายุเท่าไรแล้วค่ะ” ติณณภาพส่งเสียงถามเด็กหญิงที่ดูผอมแห้ง แต่พองยหน้าแล้วยิ้มก็สดใสจนเขาเอ่ยปากคุยด้วยได้อย่างประหลาด

“อายุแปดขวบค่ะ” ตอบแล้วเธอก็ยิ้ม ก่อนจะหันไปมองอาจารย์ สมถทัยที่ทำท่าตกใจ

“ครูลืมเลยว่ามีอวานวันเกิดหนู”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ครูใจมีลูกๆ เยอะแยะต้องดูแลค่ะ” ตอบแล้ว เธอก็ยิ้มก่อนจะหันไปก้มศีรษะให้ชายหนุ่มที่นั่งมองเงียบอยู่ และค่อยๆ ออกจากห้องไป

“เฮ้อ...” เสียงถอนหายใจของสมถทัยดังออกมาเพราะหล่อน สงสารมุกดาไม่น้อย อาจเพราะเป็นเด็กหัวอ่อนไม่ค่อยชอบวุ่นวาย กับใคร จนเหมือนโดนรังแกและคอยทำงานส่วนอื่นแทนคนที่ต้องทำ ไปเสียหมด

“ดูอาจารย์แค้นเด็กคนนี้นักนะคะ” เขาถามเรียบๆ และรินน้ำชา จากกากระเบื้องลงถ้วยเองช้าๆ

“มุกดาเป็นเด็กดีมาก ดีจนครูสงสัยเสมอว่าแกมาจากพ่อแม่ แบบไหน” เล่าแล้วหล่อนก็นิ่งไป และยิ้มอ่อนบาง “ตอนเจอมุกดา... เขามาอย่างรั้นटकกว่าคนอื่นมาก เขาโดนพามาวางไว้หน้ารั้ว นอน ในตะกร้าผ้าเก่าๆ ที่ทำให้เขาอุ่น ตัวห่อในผ้าขาวม้าขาดๆ ใบเกิดหรือ เอกสารไม่มียึดมาด้วย มาแต่ตัวจริงๆ ยุงกัดมดกัดก็ร้องอ้อๆ แอ้งๆ แต่ไม่โวยวายเลย ไม่รู้มาตั้งแต่เมื่อไร เพราะครูไปเจอเขาตอนซำมิด ที่เด็กๆ บางคนต้องออกไปโรงเรียนแล้ว”

ดิถีณภาพฟังคำบอกเล่าและมองแววตาของสมถทัยแล้วได้แต่ สะท่อนใจ เขาเกิดมาพร้อมสรรพทุกสิ่ง ไม่เคยลำบาก พ่อแม่เลี้ยงมา อย่างดี รึ้นไม้ให้โตไรไม้ให้ต่อม ถึงจะส่งลูกๆ ไปเรียนประจำเพื่อให้ มีวินัย และดูแลตนเองได้ในอนาคตตั้งแต่ประถมศึกษานจนจบมัธยมศึกษา ตอนปลาย แต่ก็ไม่เคยรู้สึกต้องดิ้นรนให้มีชีวิตรอด เพราะเขาไม่เคยอดร้อน เรื่องเงินทองหรือเรื่องใดเลยจริงๆ แตกต่างจากเด็กๆ ที่นี่ หรือกระทั่ง สมถทัยกับเจริญ สองสามีภรรยาที่ก่อตั้งสถานดูแลเด็กกำพร้า ซึ่งต้อง

คอยหาเงินและสิ่งของบริจาคเพื่อให้เด็กๆ อยู่รอดจนกว่าจะอายุครบสิบแปดปีแล้วออกไปเผชิญชีวิตของพวกเขาเอง

“แล้วตั้งแต่รับมุกดาเข้ามาดูแลที่นี่ แกก็ไม่เคยมีเรื่องให้วุ่นวายใจเลย แกพยายามไม่มีเรื่องอะไรให้ครูต้องคอยจัดการให้ อะไรทำได้ก็ทำ อะไรไม่ไหวค่อยบอก แต่ส่วนมากก็แทบไม่บอกไม่อะไรกับใคร” บอกแล้วหล่อนก็ส่ายหน้าไปมา “ครูหวังมุกดาว่าคนอื่นจริงแหละค่ะ เสียรอง เพราะแกหัวอ่อนและเรียบร้อยจริงๆ ไม่ได้แก่งทำต่อหน้าผู้ใหญ่ หรือต้องการความเห็นใจสงสาร ไม่เอาปมเก่าพรวดไปทำให้ใครเวทนาตัวเอง”

ตีฉันทภาพครุ่นคิดถึงภาระหน้าที่ต่อจากนี้ หลังเข้ารับปริญญาตรีเรียบร้อยแล้ว ต่อไปการเรียนต่อปริญญาโทก็เป็นแบบแผนของบิดามารดาที่วางไว้ให้ลูกๆ ไปศึกษาต่อยังต่างประเทศ เพื่อจะได้สื่อสารภาษาและเรียนรู้วิธีการคิด กระบวนการทำงาน และทัศนคติต่อธุรกิจที่ต้องกลับมาบริหารกันต่อไป ซึ่งจะได้ประยุกต์ใช้ คิดแล้วเขาก็ทำงานช่วยกิจการที่บ้านมาตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ เงินเดือนและเงินพิเศษหรือปันผลหุ้นก็ได้สม่ำเสมอจนมีเงินเก็บส่วนตัว เขาก็น่าจะดูแลอีกชีวิตได้เช่นกัน

“ผมขออุปการะมุกดาได้ไหมครับ” อยู่ๆ เขาก็เอ่ยปากถามก่อนจะนั่งงันไปกับสิ่งที่ตนเองคิดแล้วปากไว และอีกคนที่ได้ฟังก็คงตกใจพอกัน จนเขาอธิบายต่อตามที่ได้คิดไว้ในใจ “ผมเรียนจบปริญญาตรีแล้ว พ่อแม่ก็ให้มามอบเงินช่วยอาจารย์แทน คงอยากให้ผมมาเห็นอะไรที่นั่นแล้วคิดอยากช่วยเพิ่มเติม แบบที่พี่ตุลย์เขาก็เคยทำและยังทำอยู่ทุกเดือน ผมเจอมุกดาก็น่าเอ็นดูดี อาจารย์เองก็ดูแคร์เกมมาก ผมจะดูแลเขาจนเรียนจบปริญญาตรีแล้วกันครับ ผมคิดว่าฐานะผมตอนนี้ก็สามารถจะเป็นพ่อขุนหัวให้เด็กได้สักคน”

สมฤทัยพยักหน้าและยิ้มอย่างอุ่นใจ ก่อนยกมือไหว้ชายหนุ่ม

ที่อ่อนอาวุโสกว่าอย่างอ่อนนุ่ม เขารีบยกมือรับไหว้และเอื้อมมือมาจับมือหล่อนออก

“ขอบคุณนะคะเสีรอง ครูฝากมุกดาด้วย...”

“ที่นี่ให้เด็กรู้จักผู้อุปการะใหม่ครับ”

เขาถามยิ้มๆ แก่ก้อเขิน และมองดูความดีใจของอีกฝ่ายด้วยรอยยิ้มอ่อนบาง

“คนอื่นไม่ให้ค่ะ แต่ถ้ามุกดาครูคิดว่าแก่จะไม่ปากสว่างไปอวดใครแน่นอน ถ้าเสีรองอยากให้เขารับรู้เรื่องอุปการะนะคะ” บอกแล้วหล่อนก็เห็นเขาพยักหน้ารับ ระหว่างเขาจับน้ำชา “เสีรองอยากให้ครูบอกมุกดาไหมคะ”

“บอกก็ดีนะครับ ผมคิดว่าถ้าแก่ตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษ พอสิบแปดต้องออกจากที่นี่ไปอยู่เอง ตอนเลือกเรียนปริญญาตรี จะได้เลือกเรียนสายที่ไปทำงานในรีสอร์ตทรงกลดได้ แก่ก็จะได้งานพิเศษทำด้วย” เขาบอกยิ้มๆ โดยมีอีกฝ่ายพยักหน้าอย่างเข้าใจ “อาจารย์ว่าดีไหมครับ กับเด็กดีที่อาจารย์เป็นห่วง”

“ดีเกินกว่าที่ครูคาดคิดค่ะ ขอขอบคุณเสีรองมากๆ เลยนะคะที่เอ็นดูมุกดา ครูจะเตรียมสำเนาเอกสารของมุกดาให้ นะคะ” หล่อนบอกอย่างซาบซึ้งและตื่นเต้นมากมาย “เดี๋ยวครูไปเรียกมุกดาก่อนนะคะ”

“ครับ” เขาตอบรับ และหันมาสนใจน้ำชาตรงหน้าที่ทำให้ผ่อนคลายได้ดีทีเดียว

๖ ด็กหญิงมุกดายิ้ม แววดาเต็มไปด้วยน้ำตาที่เอ่อคลอขึ้นมา มือเล็กๆ พนมมือไหว้อีกฝ่ายเงยบงัน หลังนั่งตัวสั่นเล็กบนโซฟาเดี่ยวอีกตัวตรงข้ามที่นั่งประจำของอาจารย์สมฤทัย โดยมีติดฉนวนหนึ่งบนโซฟาตัวยาวตรงกลาง และได้รับรู้ว่าที่ถูกเรียกกลับมาเพราะจะได้ผู้อุปการะดูแลอย่างจริงจังจนเรียนจบปริญญาตรี ซึ่งก็คือชายหนุ่ม

ร่างสูงภูมิฐานดูเหมือนฝรั่งคนนี้ พอเห็นอาจารย์สมฤทัยเดินกลับมา นั่งพร้อมเลื่อนเอกสารที่เย็บหัวกระดาษให้ชายหนุ่ม เธอก็ได้แต่ยกยิ้มในหน้า เพราะเห็นใบแรกที่ เป็นข้อมูลและภาพของตนเอง และเขาก็หยิบไปม้วนถือไว้

“ก็...เดี๋ยวฉันจะดูแลเรื่องค่าใช้จ่ายของเธอจนกว่าจะเรียนจบปริญญาตรีนะ แล้วก็จะให้เลขาฯ ร่างรายละเอียดสัญญามาทางอาจารย์สมฤทัย ส่วนเธอก็ต้องตั้งใจเรียนมากขึ้น เดี่ยวฉันจะส่งเลขาฯ ให้มาดูเรื่องเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมด้วย โอเคไหมมุกดา” เสียงทุ่มท้าวลิกเอ่ยบอกและถามยิ้มๆ จากเขาทำให้เด็กหญิงตัวน้อยที่ก้มหน้าหนึ่ง พยักหน้ารับคำเรียบริ้อย และเงยหน้ามาสบตาเขานิดหนึ่งก่อนยิ้มเหยเกจนเขหัวเราะในลำคอ “ทำไม...ไม่ชอบภาษาอังกฤษรี”

“เปล่าค่ะ แต่โรงเรียนจะสอนภาษาอังกฤษก็พอทำเลย” เธอตอบเสียงอ่อยก่อนยิ้มแห้งๆ “หนูคงไม่เก่งหรอกค่ะ เพราะได้แค่เอบีซี และคำศัพท์ง่ายๆ ที่ครูใจสอนเอง”

ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อยปลางหันไปสบตากับอาจารย์สมฤทัยที่ยิ้มแห้งๆ อย่างหาทางออกไม่ได้ จนเขาก็ได้แต่ส่ายหน้า และมองเด็กหญิงที่ดูเจียมตัวและน่าเอ็นดูไม่น้อยอย่างพิจารณา

“ครูให้เด็กๆ เรียนโรงเรียนเดียวกันหมดค่ะ ก็โรงเรียนวัดใกล้ๆ ศูนย์ดูแลของเรา เพราะมีจนจบมอปลายเลย ก็อยู่ที่ตัวเด็กๆ ด้วยว่า จะใส่ใจแค่ไหน เพราะครูก็สอนพวกเขาได้พอให้สื่อสารง่ายๆ ได้”

ชายหนุ่มพยักหน้าเข้าใจ

“เดี๋ยวจะหาหนังสือกับซีดีเสริมมาให้ เธอก็อ่านและทำแบบฝึกหัดฟังมากๆ พุดตามไป ก็จะได้เรียนรู้และจดจำได้ แล้วทุกวันเสาร์ถ้าไม่ติดงานอะไรฉันจะมาทดสอบเธอ ถ้าฉันติดงานจะให้เลขาฯ มาแทน” เขาบอกด้วยรอยยิ้ม “แล้วตอนจะขึ้นปอสี่ฉันจะย้ายเธอไปเรียนเอกตนเอง”

เด็กหญิงวัยแปดขวบกะพริบตาถี่ ก่อนจะพยักหน้ายิ้มๆ ให้
ผู้ปกครองที่วางแผนการเรียนภาษาอังกฤษให้เธออย่างรวดเร็ว พร้อม
ยกมือไหว้เขา และหันไปยิ้มแบ๊วกับอาจารย์สมฤทัยที่นั่งยิ้มปลื้มใจ
อย่างปิดไม่มิด

ดิฉันพอมองรอยยิ้มไร้เดียงสาของเด็กหญิงด้วยความรู้สึกอุ่นใจ
พื้นที่เล็กเรียงตัวสวย ลักยิ้มที่แก้มนุ่มนวลน้อย ยิ่งทำให้เขานึกชมว่า
ตนเองก็ตาถึงที่จะมีลูกสาวน่ารักสักคน

“มุกดาขอบคุณเสียรองอีกรอบนะคะ ต่อไปมีคุณพ่อคอยดูแล
แล้วนะ”

“เอ่อ...เรียกชื่อเฉยๆ ดีกว่า...” เขาคิดแล้วก็ประหลาดกับการ
เป็นพ่อเด็กแปดขวบ “ผมก็เพิ่งยี่สิบสอง มีลูกสาวแปดขวบเตียวพาไป
ชื่อของหรือกินข้าวคนอื่นจะตกใจหมด”

“อ้อ...ครุขอโทษคะเสียรอง เตียวสาวๆ หายหมดด้วย”

“อาจารย์ก็...” ชายหนุ่มที่ถูกแซวหัวเราะขัน และส่ายหน้ายิ้มๆ
ก่อนหันไปมองเด็กหญิงตัวน้อยที่ยิ้มขันคนเดียวเงียบๆ “เรียกคุณตฤณ
แล้วกัน จะให้เรียกเสียรองก็จะมีคนว่าฉันเลี้ยงตัวยเด็กอีก”

คำพูดของเขาทำให้คนฟังหัวเราะ

“ค่ะ คุณตฤณ มุกดาขอบพระคุณมากๆ ที่เมตตา และจะดูแลมุก
จนสามารถหางานเลี้ยงตัวเองได้นะคะ มีอะไรพอให้มุกช่วยงานบอก
ได้เลยค่ะ”

“ฉันไม่ใช่แรงงานเด็กหรอกนะ” เขาวាយยิ้มๆ แล้วส่ายหน้าไปมา
“เรียนให้ดี ไม่เกรก๊พอ แต่ถ้าใครรังแกก็ต้องบอก เข้าใจไหม”

“ค่ะ” คนรับคำนึงไปนิดแต่ก็พยักหน้า

“เตียวนั่งอยู่ก่อน” เขาบอกให้เด็กหญิงนั่งรอ และหันไปหา
อาจารย์สมฤทัยด้วยรอยยิ้ม ล้วงกระเป๋าเสื้อเชิ้ตที่สวมหยิบของจดหมาย
สีขาวสะอาดที่พับไว้ออกมาคลี่และยื่นให้ “เช็คเงินสดจากพ่อกับแม่

นะครับอาจารย์ แล้วเดี๋ยวเรื่องมุกดาผมจะเข้ามาอีกรอบกับเอกสารต่างๆ น่าจะเป็นวันพุธบ้างๆ เพราะพรุ่งนี้กับวันอังคารมีประชุมเรื่องหุ้นส่วนที่รีพอร์ต”

“ได้ค่ะ ผাগขอบพระคุณเจ้าสัวกับแม่นายด้วยนะคะ สนับสนุนมาตลอด” ว่าแล้วหล่อนก็ยิ้มอย่างตื่นตันและจับช่องไว้แน่น “ถ้าอย่างนั้นเรื่องใบเสร็จจรูจะทำรอไว้ให้เสียรอนวันพุธนะคะ”

“ได้ครับ” เขารับคำและลุกขึ้น สองสาวต่างวัยจึงลุกตาม เขายกยิ้ม ก่อนหันไปยิ้มกับเด็กตัวน้อย พलगยื่นมือไปหาจนเธอมองนิ่งงัน “เดี๋ยวเธอไปพบเลขาฯ กับฉันก่อน จะได้ว่าต่อต่อไปถ้าฉันไม่ว่าง ก็จะเป็นพี่สองคนนี้มาหาเธอแทน”

มุกดาหันไปสบตากับอาจารย์สมฤทัยที่พยักหน้า เธอจึงเอื้อมมือเล็กๆ ไปจับกับมือใหญ่กว่ามากเบาๆ รู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาดที่มีมือใหญ่กุมไว้และพาเดินไปด้วยกัน แต่ก็สะท้อนใจที่มือของชายหนุ่มใจดีคนนั้นแสนนุ่มนวลเหลือเกิน

ชายหนุ่มรับรู้ถึงความหยาบกร้านของมือน้อยๆ ที่ทำงานหนักเกินวัย เด็กทุกคนที่นี่โชคดีมากกว่าที่อื่นก็จริง ที่มีอาคารนอนอย่างดี มีระบบจัดการที่ดี แต่ทุกคนมีหน้าที่แบ่งเบาภาระช่วยกันดูแลสถานที่พร้อมทำงานบ้านงานเรือนเช่นกัน

“๖ ตึกหญิงมุกดา ลูกสาวของอาจารย์สมฤทัย อายุแปดขวบ นำผู้หญิงชื่อเรวดี ส่วนนำผู้ชายชื่อแฮนด์” เสียงหัวของตติณภพแนะนำหญิงสาวร่างอวบอ้อมที่หน้าหนึ่งไปทันที กับชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่กะพริบตาไม่ต่างกัน ให้รู้จักกับมุกดา

“น้ำเลยเทรอกะ เสียรอน” เรวดีเอ่ยถามตาปริบๆ มีแฮนด์พยักหน้ารับเห็นด้วย “พี่ก็ได้มั่ง”

คนแนะนำหัวเราะเบาๆ ไม่ต่างจากเด็กหญิงตัวน้อยที่เขายืน

โอบไหล่ไว้หลวมๆ เพราะเธอยกมือไหว้ผู้อาวุโสกว่าทั้งสองคนและยื่นยิ้มพึงการบ่นของทั้งคู่ ก่อนชายหนุ่มจะยื่นเอกสารที่เขาฉีกไว้และถือมาเองให้กับอนันต์ที่รีบไปคลี่และมองอย่างเข้าใจ

“จริงๆ พวกพี่แก่กว่าผมนะ ต้องให้มุกดาเรียกป้ากับลุงด้วยซ้ำ เพราะผมรับเป็นพ่อทูนหัวเขา” บอกแล้วก็ทำให้สองคนที่แก่กว่าเขาตาโตและหลับตาถอนหายใจแรง “เอานะ อย่ามาเถียงให้อายเด็กเลยครับ”

“เสียรองแหละครับที่ทำให้เราสองคนอาย” อนันต์ส่ายหน้าไปมา “สรุปจะมีลูกอุปถัมภ์?”

“ใช่ อาจารย์สมฤทัยบอกว่าจริงๆ จะไม่ให้ผู้อุปการะรู้จักกับเด็ก แต่มุกดาเป็นคนเงิบๆ ไม่ปากสว่าง และน่ารักมาก เลยแนะนำให้รู้จักกัน”

เล่าแล้วเขาก็ก้มมองเด็กน้อยที่แหงนหน้ามามองตาแป๋ว จนเขาได้แต่ยิ้มให้แก แกก็ยิ้มให้

“ที่นี้ผมวางแผนไว้ว่าจะย้ายมุกดาไปเรียนบอสิที่เอกชน ระหว่างนี้ต้องให้เรียนภาษาอังกฤษเสริมจากหนังสือและซีดีเองก่อน วันไหนถ้าผมไม่ว่างต้องฝากพี่สองคนมาดูแล”

“ได้ค่ะ” เรวดีรับคำ โดยมีอนันต์พยักหน้ารับ

“มุกดาจำไว้นะ ฉันมีแค่พี่สองคนนี่ที่คอยช่วยเหลืองานแบบสนิทและฝากดูแลเธอด้วย ถ้าเป็นคนอื่นๆ มาถามหาเธอ และเป็นคนที่ฉันไม่ได้บอกก่อนว่าเป็นใคร เธอต้องไม่ออกไปไหนด้วย ไปได้แค่กับพี่สองคนนี่ โอเคไหม” เขาบอกอย่างห่วงใย เพราะการลักพาตัวเด็กไปก็มีให้เห็น

“โอเคค่ะ มุกเข้าใจค่ะ” ตอบแล้วเธอก็ยิ้มให้ชายหนุ่มใจดี และพี่สาวกับพี่ชายที่ใจดีไม่แพ้กัน ก่อนยกมือไหว้พวกเขาทั้งหมดอีกรอบ “ขอบคุณที่เอ็นดูมุกนะค่ะ มุกจะเป็นเด็กดีไม่ทำให้คุณตฤณผิดหวังที่วางแผนการเรียนให้”

“น่ารักจังลูก”

เรวดีเอื่อยขึ้นอย่างเพื่อๆ จนสองหนุ่มมองหน้ากันแล้วหัวเราะ ส่วนเด็กหญิงยิ้มและกล่าวขอบคุณ

“พี่นั้น ขอนามบัตรของพวกเราหน่อย” คนเป็นเจ้านายเอื่อย ชายหนุ่มอีกคนก็หยิบกระเป๋าใส่นามบัตรออกมา และยื่นให้เขาสามใบ ซึ่งเขานำไปให้มุกดา “เก็บไว้ มีอะไรโทร.หาฉันก่อน ถ้าไม่ติดหรือไม่รับ ก็โทร.หาพี่ๆ เขา”

“ค่ะ”

เด็กน้อยรีบไปมองดูและพยักหน้า ก่อนจะเก็บลงกระเป๋าทางเกง ทันที แล้วยิ้มให้เขาที่มองมา

“งั้นฉันกลับก่อน แล้ววันพุธจะเข้ามาอีกรอบนะ” เขาบอกพร้อม มือใหญ่ที่เอื้อมไปกดศีรษะแกเบาๆ อย่างเอ็นดู พลางรับไหว้เด็กน้อย ที่น่ารัก

“เดี๋ยวพี่แวะมาเล่นด้วยบ่อยๆ นะ”

เรวดีบอกว่าเริง เด็กหญิงหัวเราะตลกคัก หลังไหว้ลาและพยักหน้า ให้กัน

ดิ ทัศนภาพมองดูร่างฟอมบางแสนเล็กของมุกดาที่ยืนยิ้มและ โบกมือลาเขาจากกระจกด้านหลังรถยนต์คันโก้ที่อนันต์เป็นคนขับ และ เรวดีนั่งอยู่ด้านหน้าข้างกัน ระหว่างรถกำลังจะพ้นขอบรั้ว เขาก็ได้เห็น อาจารย์สมฤทัยออกมาโอบไหล่มุกดาและยกมือลูบศีรษะแกไปมา ด้วยรอยยิ้มปลื้มใจ โดยที่เด็กน้อยก็ยิ้มและโผกอดอาจารย์แน่น ก่อน เขาจะหันมายิ้มกับตนเองเมื่อภาพตรงหน้าหายไปหลังกำแพงแล้ว

“ทำไมเสียรองเลือกเด็กคนนั้นคะ”

“ไม่รู้สิ เพราะเป็นคนเจียบๆ เหมือนกันมั้ง”

“แต่เสียรองเจียบๆ ไม่เรียบบร้อยนะครับ”

“พีนันจะบอกว่าผมร้ายระอะ” เขาย้อนแล้วหัวเราะในลำคอ

“ก็แชนิดหน่อย” ว่าแล้วก็หัวเราะซันกันได้

“พื๊ดพื๊ดนี่หยุด ถ้าไปข้างฝาอกดูหนังสือทดสอบภาษาอังกฤษ ให้มุกดาด้วยนะ พีนันช่วยร่างสัญญาดูแลด้วย เป็นเรื่องค่าเทอม ค่าใช้จ่ายส่วนตัวต่อสัปดาห์ เรื่องเสื้อผ้าของใช้ของมุกดา” เขานั่งมอง ออกไปนอกหน้าต่างแล้วเอ่ยขึ้นมาอย่างที่ได้คิดไว้แล้ว โดยสองเลขานุการ อาวุโสของเขาก็รับคำหนักแน่นอย่างเข้าใจ

“ถ้าเจ้าสัวถาม ให้พื๊ดบอกตามตรงใช้ไหมคะ เสี่ยวรอง”

“บอกได้เลย ผมอุปการะมุกดา ยังไงก็ไม่ผิดอะไร เพราะพื๊ดลุ่ย ก็อุปการะกิตติไว้เหมือนกัน” เขาบอกแล้วก็ยิ้ม

“แต่เคสเสี่ยวรองจะเหมือนเลี้ยงตั๋ยนะคะ” เรวดิแชนและ หัวเราะ เพราะหล่อนรู้ทันทีที่กำลังโดนค้อนกลับมาจากด้านหลัง “หยอกๆ ค่ะ”

“ผมแก่กว่าเขาตั้งสิบสี่ปีนะ” ว่าแล้วก็ส่ายหน้ากับเลขานุการสาว ที่หันมายิ้มหยอก

“แหม... ตอนนี้อยู่สิบสอง ตอนหนุ่มมุกอายุยี่สิบสอง เสี่ยวรอง ก็สามสิบหก ไม่แก่ไปหรอกค่ะ เก่ๆ” แชนต่อจนหล่อนยังนึกจึ๊จึ๊ “แต่อย่าคิดดีกว่า ตอนนี้น้องเพิ่งแปดขวบ จะพรากผู้เยาว์”

“ใช่ พื๊ดกำลังจะหาคดีมาใส่ผม เดี่ยวจะเขียนรายงานพ่อว่าเลขขา ใส่ร้ายป้ายสี”

“เสี่ยวรองอะ”

ดิณณภพหัวเราะกับคนสนิททั้งสองได้ตลอดทาง เขาโชคดี ที่เกิดมาในตระกูลร่ำรวยและไม่ลำบากอะไรเลย แถมความรัก ในครอบครัวก็อบอุ่นสมบูรณ์พร้อม การไปเยือนสถานดูแลเด็กกำพร้า วันนี้อย่างเปิดโลกทัศน์ของเขานัก ชีวิตเด็กตัวน้อยๆ หลายนับคนในที่ แห่งนั้นโดดเดี่ยว โหยหา ลำบาก และขาดความอบอุ่น ซึ่งที่เขาพบ

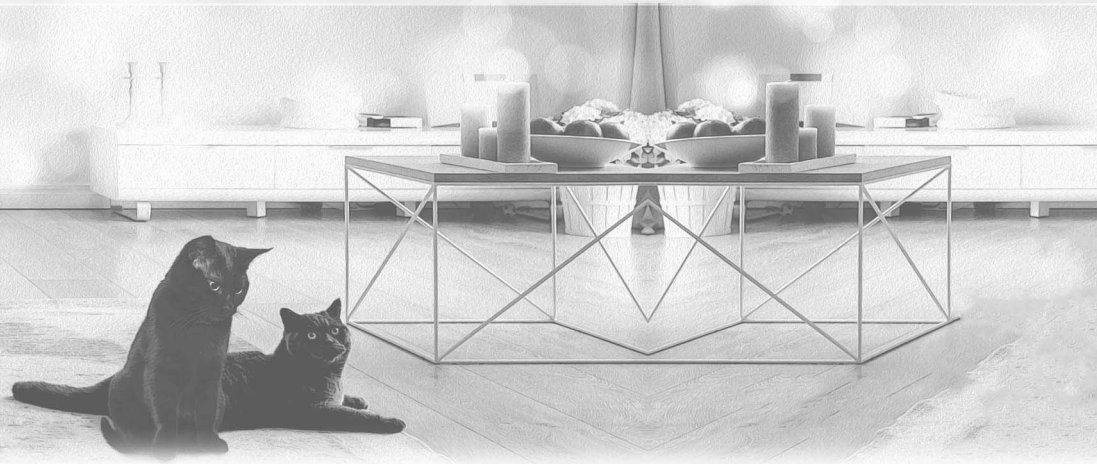

เป็นแค่ส่วนหนึ่งในมุมเล็กๆ ของสังคมเท่านั้น ไม่รู้จะมีอีกกี่ชีวิตที่กำลังพำ
แต่โชคดีแบบเด็กๆ ที่มีอาจารย์สมฤทัยกับอาจารย์เจริญดูแล หรือจะ
มีเด็กคนใดโชคดีแบบมุกดา ที่เขาพบเจอและยื่นมือเข้าไปประคองมา
บ้าง...

1

เวลาเดินไปไม่มีย้อนกลับ และเวลายังช่วยทำให้ทัศนภาพใกล้ชิดกับเด็กหญิงมุกดาที่รับอุปการะมากขึ้นตามลำดับ เขามักหาเวลาว่างหลังทำงาน และจัดเวลาในวันหยุดแวะมาหาลูกสาวที่ตนเองอุปถัมภ์อย่างสม่ำเสมอไม่ขาด แม้ยามเอ่ยบอกครอบครัวหรือพูดกับเลขานุการคนสนิทว่า เด็กหญิงตัวน้อยแสนน่ารักเป็นลูกสาวอุปถัมภ์ก็รู้สึกกระดากอยู่เล็กน้อยก็ตามที แต่เด็กหญิงก็ทำให้เขาผ่อนคลายสบายใจได้ทุกครั้งที่พบความอ่อนหวาน เรียบร้อย และรอยยิ้มไร้เดียงสาจากเธอที่ส่งมาให้ด้วยความจริงใจ ยิ่งเวลาสอนภาษาอังกฤษให้ เด็กน้อยก็ตั้งใจเรียนและสนใจถามไถ่ ทำให้เขาพอใจอย่างมากที่จะได้ส่งเด็กมีประสิทธิภาพให้ถึงความสำเร็จ

ตั้งแต่เริ่มแรกที่ทัศนภาพรู้จักกับมุกดา เด็กหญิงจำเรียนได้อย่างดีไม่เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมคือเธอเก่งภาษาอังกฤษมากขึ้น เพราะตั้งใจอย่างแน่วแน่ในการทำแบบฝึกหัด และทดสอบจากเขา ซึ่งเธอก็สามารถสอบเข้าและผ่านเกณฑ์ในระดับคะแนนดีเยี่ยมสู่โรงเรียนเอกชนชื่อดัง

ประจำจังหวัดที่เขาเลือกไว้ให้เธอได้ เขาจึงให้รางวัลตามคำขอของเธอ เป็นการพาไปเที่ยวทะเลครั้งแรกในชีวิตเด็กหญิงมุกดา แม้จะมีเพื่อนบางคนอิจฉา แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ ด้วยแต่ละคนมีวิถีของตนเอง ตามคำสอนของสมมุติภัยที่ห้ามเด็กๆ มีเรื่องกัน ไม่เช่นนั้นหล่อนก็จะไม่ดูแลให้ที่พังกอาศัย เคยมีรุ่นพี่ถูกลงโทษกันไปแล้ว ทุกคนจึงเคารพกฎระเบียบกันอย่างเคร่งครัด แต่เขาก็ดีใจที่เธอยังมีเพื่อนสนิทอยู่หนึ่งคนที่ฟังพาและดูแลกัน พร้อมขอชวนไปเที่ยวทะเลด้วยกันด้วย

ห้องฟ้าสดใสยามบ่ายแก่ๆ โกลีเย็นย่าไม่ร้อนเกินไปนัก และกว้างขวางจนแทบไม่เห็นว่าจะไปสิ้นสุดที่ตรงไหน แต่เด็กหญิงก็มองเห็นเส้นขอบฟ้าตัดกับเส้นขอบทะเลสีครามไกลสุดลูกกตา เธอแยมยิ้มอย่างมีความสุข ปลื้มใจจนอบอวนไปทั่วหัวใจดวงน้อยๆ ที่มีโอกาสได้มาเห็นทะเลจริงๆ ลักครั้ง ไม่ใช่เพียงมองจากโทรทัศน์หรือภาพถ่าย

“ไอชอคดีจริงๆ แหละ คนอื่นอิจฉาก็ไม่แปลกนะมุก”

เด็กหญิงร่างสูงผอมไม่แพ้ก้นกับเพื่อนที่ไอชอคดีเอ่ยระหว่างนั่งเล่นน้ำทะเลตื้นๆ กันอยู่ และมีผู้ใหญ่ใจดีของเพื่อนนั่งบนเตียงผ้าใบเฝ้าอยู่ไม่ไกลบนหาดทราย ด้านหลังบ้านพักหลังโตแสนสวยงามที่เป็นส่วนตัวอย่างมาก

มุกดาพยักหน้าและสบตากับเพื่อนสนิท เธอได้รับการดูแลอย่างดีจากติณณภพ ไม่ว่าจะเสื้อผ้าชุดลาลองหรือเครื่องแบบนักเรียน เขาก็จัดซื้อมาให้ใหม่ อุปกรณ์การเรียนก็จัดชุดมาเข้าเซตสวยงามจนเมื่อครั้งแรกที่เธอได้รับก็น้ำตาไหลออกมาอย่างตื่นตันไปต่อหน้าเขาแล้ว หลังจากนั้นเขาจึงมักขู่ห้ามเธอร้องไห้กับสิ่งของหรืออะไรก็ตามที่เขาจะให้ นับว่าชายหนุ่มหน้าหนึ่งมาดชริมก็มีมุมใจดีและอ่อนไหวไม่ต่างจากเธอเช่นกัน

“ไอชอคดีที่มีเพื่อนแบบแกด้วยนวล” มุกดาบอกยิ้มๆ และมองหน้าเพื่อนสนิทที่ส่ายหน้าหัวเราะร่าเริง “เราทุกคนกำพร้ากันหมด ทุกคน

ก็ได้การศึกษาที่เสมอภาคกัน มีโอกาสจะร่ำเรียนตามที่ตัวเองสนใจ อยู่แค่เราจะคว้าโอกาสและสู้ให้ชีวิตตัวเองเดินกันไปได้ไกลแค่ไหน ฉันทโชคดีแค่นี้รู้จักผู้อุปการะที่ดีมากหน่อยมั้ง”

“ก็จริง...แต่เสียรองดีมากๆ เลยแหละ” นวล หรือนวลจันทร์ เด็กหญิงวัยสิบขวบเช่นเดียวกับมุกดาพยักหน้ารับคำ “พวกเรา ตัวคนเดียวทั้งหมด ปากกัดตีนถีบของแท้ ถ้าไม่มีครูใจกับครูเจริญ เก็บมาดูแลให้ที่ซุกหัวนอน และส่งให้เข้าโรงเรียนก็ไม่ว่าจะอยู่ข้างถนน และลำบากขนาดไหน”

“ฉันคิดเสมอว่าโชคดีมากแล้วที่ไม่เร่ร่อนและต้องขอดาน เพื่อให้ อยู่รอดไปวันๆ” พูดแล้วมุกดาก็หน้าตาเอ๋ขึ้นมา “ถึงพวกเราจะกำพร้า หรือลำบาก แต่ก็ยังมีที่นอนอบอุ่นให้หลบแดดหลบฝน แอมได้ เรียนหนังสือด้วย”

“ใช่ บางทีเห็นพี่น้องสร้างบุญทำให้ครูใจต้องคอยตามไป ห้องปกครองก็หุดหู่ ฉันไม่รู้หรือกว่าทำไมบางคนต้องเอาบมกำพร้าไป กัดตัวเอง หรือไปทำให้คนอื่นต้องเห็นใจหรือสมเพชเพิ่ม แค่นี้ก็เวทนา ตัวเองกันจะแย” ว่าแล้วนวลจันทร์ก็ยกไหล่ โดยเพื่อนสนิทก็พยักหน้า เห็นด้วย

“คุณตฤณก็เพิ่งเรียนจบปริญญาตรีไม่เท่าไรแต่ก็ใจดีขนาดนี้ เข้าใจพวกเรามากด้วย ไม่เคยเหยียดเด็กกำพร้าเลย ทั้งที่เขาร่ำรวย มาจากครอบครัวสมบูรณ์พร้อม” พูดแล้วคนได้รับการอุปการะจาก ชายหนุ่มก็ยิ้ม “บางทีก็อิจฉาเขานะ ที่เกิดมาพร้อมสรรพทั้งเงินทอง หน้าตา การศึกษา ไม่ต้องลำบากอย่างพวกเราเลย แอมอยากไปไหน ใช้เงินเท่าไรก็ไม่ต้องกังวลว่าจะมีพอใช้หรือเปล่า”

“เพราะเขาทำบุญมาดีแหละ” คนฟังว่าแล้วยิ้มกับเพื่อนจนหัวเราะ กันเบาๆ “แกก็ชมเขาจัง”

“อือ...ฉันก็ต้องชมคุณพ่อขุนหัวลี และก็จะบอกว่า ถ้าเขาไม่ใจดี

ให้ร้ายขนาดไหน เขาก็ไม่สนใจจะทำบุญหรือช่วยเหลือเด็กกำพร้า ไหมล่ะแก” มุกดาสายหน้าเหนื่อยใจใส่เพื่อนสนิทที่ทำปากยุไปทันที “ให้เขาบริจาคเงินให้สถานดูแลของครูใจ เพราะก็ช่วยเรื่องภาษีหรืออะไร แต่เขาก็ทำมาตลอดทั้งครอบครัวด้วยอะ ถ้าไม่จิตใจดีก็ไม่ต้องใส่ใจอะไรมากก็ได้ แค่บริจาคเงินก็จบแล้ว แต่นี่ก็ใส่ใจรายละเอียดส่งสิ่งของ จำเป็นให้บ่อยๆ แบบที่ครูใจเล่าตลอดด้วย”

“เออก็จริง ครูใจชมครอบครัวเจ้าสัวทรงภพกับแม่นายฉัตรสุดา มาตลอด พอคุณตฤณมาอุปการะแกก็ยิ่งเข้าใจว่าทำไมครอบครัวนี้ เจริญมาตลอด เพราะเขาทำดีกันจริงๆ แหละเนอะ” ว่าแล้วก็พยักหน้า ให้กันสองคน

“แถมพาดันกับแกมาเที่ยวทะเลอีก เสียเงินอีกเท่าไร ไม่ได้ลดหย่อนภาษีด้วย” มุกดาบอกแล้วหัวเราะเบาๆ จนเพื่อนก็ขันตาม “ทะเลสวยจังเนอะนวล ดีจังที่ได้มาเห็นกันเองกับตา”

“อือ...ถ้าไม่มีแกกับเขา ฉันก็คงไม่ได้มาเห็นทะเลจริงๆ เหมือนกัน” นวลจันท์ยิ้มและมองทะเลตรงหน้าเช่นเดียวกับเพื่อน “ฉันจะตั้งใจเรียน ถึงอาจจะไม่ได้เรียนมอปลาย แต่ก็จะไปสอบเข้ามหา'ลัยเดียวกับแก ตอนต้องต่อปริญญาตรี หรือไม่ฉันก็อาจจะเรียนมอปลายก็ได้ รอดูคะแนนก่อนนะ”

“ดีจ้ะ ฉันก็จะตั้งใจเรียน ตอนจะสอบเราค่อยดูเนอะว่าจะเรียนมหา'ลัยไหนดี”

“ฉันว่าคุณตฤณน่าจะวางแผนให้แกไหมอะ”

“ก็มั้ง...” ตอบแล้วก็ยิ้มแห้งๆ กับเพื่อน “แกก็เก่งอังกฤษออกนวล”

“แกต้องสอนฉันเพิ่มด้วย ฉันจะได้เก่งขึ้นตามแก” บอกแล้วก็ส่ายหน้าไปมา “มีปู้ด้วยอะมุก”

“น่ารักเนอะ” ว่าแล้วเธอก็หันไปคลานดูปลูมตัวเล็กๆ วิ่งไปมา หายไปในทรายกับเพื่อน และหัวเราะกันอย่างชอบใจกับสิ่งที่ได้มาเห็น

เป็นครั้งแรกในชีวิต

ติ ทัศนภยั้มกับภาพเด็กหญิงวัยสิบขวบตัวน้อยเมื่อเทียบกับเขา เขาอุ้มน้ำใจอย่างประหลาดที่ได้เห็นพวกเธอหัวเราะร่าเริงกัน เขาไม่เคยเข้าใจเลยว่า ความฝันที่แค่ได้เห็นทะเลสักครั้งมันจะส่งผลให้มุกดา มีรอยยิ้มสดใสกว่าปกติ แววดาส่องประกายเจิดจ้ากว่าเคยได้เพียงนี้ สิ่งที่เขาขาดสะท้อนใจเขาได้เสมอ เพราะโอกาสของแต่ละคนไม่เท่ากัน อย่างแท้จริงตั้งแต่ลืมตามาบนโลกใบนี้

เสื้อผ้าที่เขาหาให้เธอก็จัดให้เหมาะสมกับวัย เด็กผู้หญิงวัยนี้ มารดาบอกว่าต้องมีชุดชั้นในที่ปิดบังสรีระที่เริ่มเติบโตของวัยรุ่นแล้ว ดีว่ามีเวรดีคอยดูแลใกล้ชิด ทำให้ให้หัววานหล่อนพาเด็กน้อยไปซื้อชุดสวยในห้างสรรพสินค้าตามประสาสาวฯ ได้อย่างไม่ขัดเขิน อย่างชุดว่ายน้ำทูพีชแบบสปอร์ตแต่เป็นสีลึกลับสดใส มีลูกเล่นเป็นระบายเล็กน้อยที่เธอกับเพื่อนสนิทสวมลงมาเล่นน้ำทะเลตอนนี่เขาก็ชอบใจนัก

“แค่สิบขวบยังสวยน่ารักขนาดนี้เลยนะคะเสียรอง ถ้าเป็นตอนสิบหกสิบเจ็ดเป็นเด็กสาววัยรุ่นคงสวย และเนื้อหอมทีเดียว โรงเรียนที่เสียรองเลือกก็มีลูกหลานคนรวยๆ เยอะด้วย อาจจะมีหนุ่มๆ งานดี มาจีบหนุ่มๆ” เรวดีที่เดินลงมาจกห้องพักเอ่ยกับเจ้านายหนุ่ม หลังเธอมองดูเด็กน้อยที่น่ารักไม่เคยเปลี่ยน “ต่อไปเสียรองคงต้องคอยตรวจสอบหนุ่มๆ ที่มาจีบหนุ่มๆ ด้วยแหละคะ เดี่ยวพี่จะคอยสกรีนให้ได้ดีๆ ก่อนเลยนะคะ”

“เฮอะ...” คนฟังส่งเสียงในลำคอ ก่อนจะยกมูมปากยั้มด้านหนึ่งอย่างไม่พอใจ “สงสัยต้องร่างสัญญาใหม่ว่าห้ามมีแฟนก่อนวัยอันควร”

“เสียรองก็...พี่ก็แค่หยอก” เรวดีว่าแล้วทำหน้าที่มูม มองอนันต์เพื่อนร่วมงานรุ่นน้องที่กำลังนอนสบายอยู่บนเตียงผ้าใบใกล้ๆ เจ้านายที่ยกยั้มมองมาทันที “พี่ว่าอนันต์ต้องปรามเสียรองบ้างนะว่าอย่าหวง

ลูกสาวมาก”

“ผมว่าเปลืองๆ เลี้ยงรองคงจะได้ร่างสัญญาให้หนูมุกทุกๆ ปี นะครับ เพราะเด็กสมัยนี้โตกันไว เด็กข้างบ้านผมอายุสิบสามท้องชะละ พ่อแม่ปวดหัวจะตาย” เล่าแล้วเขาก็สำยหน้าไปมา แต่ทำให้คนฟัง สองคนตกใจกันทั่วหน้า “จริงๆ เรื่องจริงสาบานเลย ผู้หญิงสิบสาม ผู้ชายสิบห้า ้วยกำลังเรียนรู้ แต่ไม่เรียนรู้หรือคิดจะป้องกัน”

“โอ๊ย...สงสารเด็กที่กำลังจะเกิด”

เรวดีส่งเสียงอย่างอ่อนใจ จนทรุดนั่งบนเตียงผ้าใบอีกตัวแล้ว ถอนหายใจไม่ต่างจากเจ้านาย

“เออ...ร่างสัญญาเรื่องห้ามมีแฟนหรืออะไรไว้เลย รอผมเรียนโท จบมาค่อยว่ากันใหม่”

ดิณณภาพสำยหน้าไปมาและเอ่ยอย่างจริงจัง คนสนิทสองคน พยักหน้าเข้าใจ

“พี่ไปเล่นกับน้องดีกว่า” เรวดีว่าแล้วก็ถอดเสื้อคลุมอาบน้ำออก เหลือเสื้อยืดพอดีตัวกับกางเกงขาสั้นกุด และวิ่งไปนั่งเล่นก่อกองทราย กับสองสาวน้อยทันที

“ทำไมผู้หญิงชอบเล่นน้ำทะเลกับทรายกันจัง”

“ก็เย็นสบายและสนุกง่ายๆ ได้มันส์ครับ” อนันต์เอ่ยก่อนจะยกไหล่ ตามเจ้านายที่พวกเขาก็ได้แต่นอนจิบเบียร์เฝ้ามอง และหญิงสาวที่ไป ร่วมเล่นต่อไป “แล้วเรื่องคุณเขาวลัทธิ เลี้ยงรองจะเลิกติดต่อแล้ว ไซ้ใหม่ครับ ให้จัดการเลยใหม่”

“อ้อ...จัดการเลย ผมเบื่อบุคคลนั้นแล้ว พุดไม่รู้เรื่อง ตอนแรก ก็ไม่เห็นจะเรียกร้องยุ่งวุ่นวายอะไร แถมทำเหมือนตัวเองสำคัญมากๆ ทั้งที่ก็ไปคว่ำผู้ชายคนอื่นเหมือนกัน” ดิณณภาพพูดอย่างหัวเสียก่อนจะ ส่งเสียงในลำคอพร้อมยกมูมปากยืมหยัน “เงินก็ได้ทุกรอบที่ไปนอนด้วย ก็แลกเปลี่ยนกันมาตลอดตั้งแต่เริ่มแรก ไม่น่ามีใครสักคนรู้สึกว่

ตัวเองเหนือกว่าคนอื่นนะ”

“งั้นเลียรองต้องเลิกติดต่อกับสาวๆ ชุดนี้”

อนันต์เอ่ยแล้วขยับตัวมานั่งขัดสมาธิบนเตียงผ้าใบหันมอง
เจ้านายหนุ่มอย่างจริงจัง การเคลียร์ปัญหาเรื่องนางแบบพริตตี้สาวๆ
ที่เข้ามาบริการเจ้านายไม่ใช่งานหนักหนาอะไร แต่ความน่ารำคาญและ
มากเรื่องของผู้หญิงเหล่านั้นมากกว่าที่ทำให้เขาและเจ้านายเบื่อหน่าย
จนปีหลังมานี้ต้องร่างสัญญากันด้วยซ้ำ

“ตัดออกไปทั้งคุณแฉาวลัษณ์ คุณณิชา และคุณราตรี ไม่อย่างนั้น
ก็ไปข่มไปกระแนะกระเหนกกันอีก”

ชายหนุ่มฟังแล้วก็พยักหน้าตามอย่างไม่สนใจเรื่องราวของใคร
เป็นพิเศษ

“ก็ดี อีกอย่างจะได้ตัดปัญหาทางนี้ ไหนๆ ผมก็จะไปเรียนต่อ
แล้วด้วย เลิกส่งเสียพวกหล่อนจะได้จบๆ สัญญากันไป จัดการเลย
พีนัน”

“โอเคครับ” อนันต์รับคำพร้อมพยักหน้าเข้าใจ พลังขยับตัว
ลงจากที่นั่ง

เลขานุการหนุ่มคนสนิทโทรศัพท์ติดต่อร้านดอกไม้ให้จัด
ดอกคาร์เนชั่นสีเหลืองช่อละสองดอก อันมีความหมายว่า ‘เราเลิกกัน
เถอะ’ ส่งไปให้ผู้หญิงทั้งสามคน และติดต่อไปยังผู้ช่วยเลขานุการเพื่อทำ
เช็คเงินสดส่งไปให้ทั้งสามคนเป็นการปิดปาก เช่นที่ติณณภพเคยทำมา
ตลอดในช่วงสองปีมานี้

ติณณภพที่นั่งเอนหลังสบายใจทอดสายตามองมุกดาเล่นน้ำทะเล
กับเพื่อนสนิท โดยมีเรวดีคอยดูแลร่วมเล่นสนุกด้วย เขาใช้ชีวิตอย่างมี
ความสุข ไม่เคยขาดเหลืออะไร แถมอาจจะเกินเลยด้วยซ้ำ ไม่ว่าจะเงิน
งาน หรือผู้หญิง แต่เขาอยากได้ เขาก็หามาได้ไม่ยาก แต่พอรู้จักกับ
ชีวิตของเด็กหญิงตัวผมมบางคนนี่ ชีวิตเขาก็มองอีกมุมได้อย่างลึกซึ้งขึ้น

และรับรู้โดยง่ายว่าตนเองโชคดีมากขนาดไหนที่เกิดมาพร้อมสรรพไป
ทุกสิ่ง แม้แต่จะตัดความสัมพันธ์เชิงชู้สาว ก็แค่ให้คนสนิทจัดการและ
แบ่งเงินจ่ายไปทุกเรื่องก็จบ...

ติ ฉันทณพยืมเมื่อเด็กหญิงร่างผอมเดินมากับเรวดีและนวลจันทร์
ในชุดเดรสผ้ามัดย้อมสายเดี่ยวแบบเดียวกันทั้งสามสาว แต่ย้อมกัน
คนละโทนสี ทำให้พวกสาว ๆ ดูสดใสน่ารัก อีกอย่างพอเขาเห็นเด็ก
ทั้งสองมีรอยยิ้มร่าเริงในสิ่งที่เพิ่งเคยพบเห็นก็ทำให้สะท้อนใจเป็นระยะ
แต่ก็ดีใจที่เขาเป็นคนนำพาเธอมาเปิดโลกให้กว้างขึ้นด้วยตนเอง

“ว่าไงคะ ชอบชุดใหม่ เห็นพี่วดีขอเบิกเงินไปจัดการให้เลยนะ”
ชายหนุ่มถามไถ่ด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน มือใหญ่เอื้อมไปลูบศีรษะของ
เด็กหญิงมุกดาเบาๆ พลังไล่ปลายนิ้วมือตามเบียดผมที่ถักไว้เรียบร้อย
อย่างพอใจ

“ชอบลึคะ พี่วดีสวยแล้วก็เก่ง และน่ารักมากๆ ด้วยค่ะคุณตฤณ
ถักเปียสวยด้วยนะคะ” เด็กน้อยตอบเสียงแจ้ว “มุกกับนวลถักได้แต่
เปียง่ายๆ ให้ตัวเองกัน พี่วดีถักเก็บผมตั้งแต่โคนได้สวยเลยล่ะ”

“แหม... ถักให้ตัวเองพี่ก็ถักได้แบบหนูมุกกับหนูนวลแหละค่ะ”
หญิงสาวคนสวยของเด็กๆ ตอบยิ้มๆ พลังสบตาเจ้านายหนุ่มที่หัวเราะ
เบาๆ “ไปกินข้าวกันเถอะ พี่หิวแล้ว เสียรองก็น่าจะหิวแล้วล่ะเด็กๆ”

ชายหนุ่มยกยิ้มในหน้า ไม่ได้เอื่อยอะไรออกไป เพียงเอื้อมมือ
ไปจับมือน้อยๆ ของมุกตามากุมและพาเดินลงบันไดหินก้อนใหญ่ๆ
ไปยังด้านข้างรีสอร์ทที่พัก เพื่อเดินไปร้านอาหารทะเลมีชื่อ ซึ่งอันันต์
ล่องหน้าไปจับจองที่นั่งและสั่งอาหารไว้รอท่าแล้ว ด้วยทางร้านมีแขก
แวะเวียนมาจำนวนไม่น้อยในวันหยุด

มุกดาแหงนหน้าส่งรอยยิ้มหวานให้ผู้อุปถัมภ์ใจดีของตนเองอย่าง
อบอุ่นใจ เกือบสองปีที่มีเขามาดูแลเธอก็แทบจะเหมือนมีชีวิตใหม่อย่าง

ไม่อาจหาคำใดมาเทียบได้ ทั้งเงินในบัญชีที่มีเข้ามาทุกสัปดาห์ เสื้อผ้าใหม่ๆ สวยงาม อุปกรณ์เครื่องเขียน กระเป๋า รองเท้า และขนมหลายสิ่งที่ไม่เคยลืมหอง เธอก็ได้รับรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเช่นไร ต้องขอบคุณอาจารย์สมฤทัยกับอาจารย์เจริญที่อุ้มชูเธอไว้ในมูลนิธิจนมีโอกาสดีๆ แบบนี้ และได้พบเสียรบบแบบติดฉันทภาพ

“กินกุ้งสิมุก”

เสียงหัวจากชายหนุ่มบอกเด็กน้อยที่นั่งบนเก้าอี้ไม้ตัวยาวเดียวกันริมชายหาด สำหรับอาหารมื้อค่ำริมทะเล และเห็นว่ามุกดา ยังนั่งนิ่งกะพริบตาปริบๆ เงียบอยู่

“หรือเธอแพ้กุ้ง ฉันก็ลืมหองว่าแพ้อาหารอะไรบ้าง”

“เปล่าค่ะ มุกกินได้ทุกอย่าง แต่ว่ากุ้งตัวใหญ่จังเลยคะ มุกเพิ่งเคยเห็นกุ้งตัวโตๆ ขนาดนี้ครั้งแรก มีมันกุ้งเยิ้มออกมาจากเปลือกด้วยอะคะ”

เธอส่งเสียงตื่นเต้นจริงๆ และดวงตาสีนิลก็โตกว่าปกติ ไม่ต่างจาก นวลจันทร์ที่พยักหน้าหงิกๆ เห็นด้วย เพราะพวกเธอมองจานใส่กุ้งเผาตัวโตตั้งแต่บริการนำมาเสิร์ฟแล้ว

“งั้นกินเลยสิคะ เดี่ยวฉันแกะให้นะ” ฉันทภาพหนึ่งไปติดกับอาการของเด็กๆ ก่อนเขาจะยืมในหน้าและเอื้อมมือไปหยิบกุ้งเผาตัวโตมาแกะเปลือกออกอย่างว่องไว และนำไปวางในจานของมุกดา “ตรงหัวมุกเอาซั่้นตักๆ มันออกมาคลุกข้าวนิคหน่อยอร่อยเลยคะ”

“ขอบคุณนะคะคุณตฤณ” เด็กน้อยส่งเสียงสดใสและยืมให้ชายหนุ่มผู้อุปการะแสนใจดี ก่อนจะหันไปยืมให้เพื่อนสนิทที่ยืมเป็นไม่ต่างกัน เพราะมีอหันต์แกะกุ้งให้เช่นกัน ระหว่างเรวดิทำท่าตักมันกุ้งจากในเปลือกของส่วนหัวให้ดู

“ร้านนี้อาหารทะเลสดมาก เวลามาเที่ยวหรือพักผ่อนฉันมากิน

บ่อยๆ” ชายหนุ่มอธิบาย ระหว่างนั้นมือก็เกาะเปลือกกุ้งให้เด็กหญิงไปด้วย ก่อนเขาจะนั่งไปและมองเธอที่หยิบกุ้งมาถือเองและทำตามเขาเงียบบๆ จนได้แต่ยิ้มเพราะมุกดาเกาะเปลือกกุ้งตัวแรกที่เธอหยิบมาวางให้เขา “ขอบใจคนเก่ง”

เด็กหญิงมุกดายิ้มด้วยความสุข “หนูเกาะเป็นแล้วค่ะ คุณตฤณกินเถอะค่ะ เดี่ยวหนูเกาะเองนะ”

“ได้ค่ะ กินเยอะๆ เลยนะ ถ้าอยากกินกุ้งอีกสั่งใหม่ได้เลย” เขาพยักหน้ารับและบอกด้วยรอยยิ้มอ่อนบางอย่างเอ็นดู

“กินปลาหมึกหนึ่งมะนาวไหมคะ หนูมุก” เรวดีเอ่ยถาม หลังหล่อนตักแบ่งใส่ถ้วยให้νωลจันทรไปแล้ว “น่าจะเผ็ดนิดหน่อย หนูมุกทดลองไหม”

“ก็ได้ค่ะ ขึ้นหนึ่งนะคะพี่วดี” เด็กหญิงที่ไม่ค่อยชอบอาหารรสเผ็ดจัดจ้านบอกด้วยรอยยิ้มและส่งสายตาอย่างสนใจ “ตรงกลางคืออะไรคะ”

“ใช่ปลาหมึก เขาเรียกว่าปลาหมึกไข่” ตฤณภพส่งเสียงบอกแทนด้วยรอยยิ้ม “มันๆ หนึบๆ ทดลองกิน ฉันทจะพยายามทำให้เธอได้กินอะไรแปลกใหม่และอร่อยเยอะๆ นะ”

“ที่ผ่านมากคุณตฤณก็ทำให้มุกเจออะไรแปลกใหม่เยอะแล้วค่ะ”

ตอบแล้วเธอก็ยิ้มเป็นนอย่างสุขใจ ก่อนหันไปขอบคุณเรวดีที่ตักปลาหมึกไข่และน้ำหนึ่งมะนาวมาให้

ชายหนุ่มมองเด็กหญิงตัวเล็กผอมบางกว่าคนวัยเดียวกันหลายๆ คน อาจเพราะเธอกำพรั้และอยู่ในมูลนิธิสถานดูแลที่ไม่ได้หรูหราอะไร เด็กทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบช่วยกันดูแลที่อยู่อาศัย และรับผิดชอบตนเองให้ได้ในระดับหนึ่ง โดยอาจารย์สมถุทย์กับสามีก็คอยสนับสนุนและเอาใจใส่อย่างดี ความจริงเด็กๆ ที่นี่โชคดีตรงที่ได้รำเรียนอย่างเสมอภาคในระบบการศึกษาขั้นพื้นฐานจนจบมัธยมศึกษา

ตอนปลายหรือระดับ ปวช. ทุกคนด้วยซ้ำ แต่ก็มียากที่เกเรจนออกไปจากอ้อมแขนสามีภรรยาใจบุญ ดีแค่ไหนที่เด็กคนนี้กับเพื่อนสนิทของเธอน่ารักและรู้จักคิด ทำให้เขาไม่อึดอัดใจใดๆ ลึกซึ้งทีเดียวที่จะดูแลเธอให้ได้ดีต่อไป

“อยากกินไอติมใหม่ มีไอติมมะพร้าวอ่อนเธอน่าจะชอบ ฉันยังชอบเลยนะ”

ชายหนุ่มถามเด็กหญิงข้างกายอย่างเอ็นดู เธอนั่งเอนหลังยกมือลูบพุงน้อยๆ ไปมากับเพื่อนอย่างขบขัน

“กินก็ได้ค่ะ เป็นไอติมไม่น่าอึดมาก” ตอบแล้วมุกตลกก็ยิ้มแป้นให้ผู้มีพระคุณจนเขาหัวเราะตาม “ก็มุกอยากกินอะไรที่ไม่เคยกินนี่นา”

“ก็ไม่ได้ว่าอะไรนะคะ”

เขาบอกยิ้มๆ พร้อมเอื้อมมือใหญ่ไปกดศีรษะเธอเบาๆ ก่อนเรียกบริกรรมสั่งไอศกรีมเพิ่มให้เด็กหญิงทั้งคู่ โดยเลือกผลไม้รวมสำหรับตนเองและอีกสองคนสนิท

“เสียดายออกกำลังกายอะไรบ้างคะ หุ่นดีดี” นวลจันทร์ถามยิ้มๆ

คนถูกเด็กชมหัวเราะและทำเป่งกล้ามเนื้อให้พวกเธอดู

“ก็ปั่นจักรยาน ยกน้ำหนักนิดหน่อย ว่ายน้ำ ทำนองนี้”

“มุกจะสูงต้องทำอะไรคะ”

“เหม...ตีมนมกับว่ายน้ำก็ได้ค่ะ” เขาบอกยิ้มๆ

“ไปว่ายน้ำก็เสียเงินอีก” เธอว่าเสียงอ่อย “ตีมนมแทนแล้วกัน”

ดิถีณภาพพยักหน้ายิ้มๆ เมื่อรู้ถึงข้อจำกัดของมุกดา บางครั้งความสะดวกสบายในชีวิตคนมีเงินก็ทำให้มองมุมคนปกติสามัญที่ค่อนข้างขาดข้ามไปหลายเรื่อง ดีตรงที่เด็กคนนี้ได้เก็บคำพูดเขาไปคิดเล็กคิดน้อยให้หุ่นสวยใจ

“เอาไว้ให้พี่ดีพาเราสองคนไปว่ายน้ำที่ริสอร์ทแล้วกัน”

คำบอกของเขาทำให้สองเด็กหญิงพยักหน้าด้วยท่าทางดีใจ จนเขา

ยิ้มตามได้

“แต่ต้องไปว่ายน้ำช่วงที่ว่างนะ ไม่กระทบการเรียน หรือว่างจากที่ช่วยงานบ้าน”

“แน่นอนค่ะ มุกต้องช่วยงานบ้านและจัดการเรื่องเรียนให้ดี คุณตฤณจะได้ไม่ผิดหวัง” เด็กหญิงบอกอย่างมุ่งมั่น ก่อนจะยิ้มแบ๊วให้เขา ระหว่างเขาหันไปพยักหน้าขอใบปลิวที่บริการที่นำไอศกรีมในกะลามะพร้าวมาเสิร์ฟ จนเธอกับนวลจันทร์ตาโตอย่างขบขัน “น่ารักจังเลยค่ะ”

“ลองกินเลยคะ อร่อยแน่นอน ไม่หวานมาก” เขาส่งเสียงบอกระหว่างหันไปพยักหน้าให้อันต์ที่ตักผลไม้ใส่จานใบเล็กมาให้เขา

“อือ...” สองเด็กน้อยส่งเสียงพร้อมรอยยิ้ม ที่ได้ลิ้มรสไอศกรีมมะพร้าวอ่อนในภาชนะที่ใส่มาในกะลามะพร้าวน่ารัก

“เลอะแล้ว” ชายหนุ่มบอกเสียงอ่อนพร้อมส่งนิ้วหัวแม่มือไปเช็ดมุมปากมุกดาเบาๆ ก่อนจะยกยิ้มและเช็ดมือตนเองกับกระดาษทิชชู เธอยิ้มแบ๊วให้เขาเพราะในปากมีไอศกรีมอยู่

ดวงตาสีสวยของเขามองเด็กหญิงอย่างเอ็นดู เขาอยากเห็นเธอเติบโตไปอย่างดี มีความสุขในชีวิต มีหน้าที่การงานดูแลตนเองไปจนแก่เฒ่า อย่างไรก็ตามเขาจะให้การสนับสนุนเธอจนถึงที่สุด และต้องดูแลไม่ให้เธอออกนอกกลุ่มนอกทางเกินไปนัก เหมือนที่อันต์เล่าเรื่องเด็กแถวบ้านให้ฟัง

“ขอบคุณนะคะ มุกกับนวลสนุกมากๆ ทะเลสวยมากเลยด้วย” เด็กหญิงที่สูงขึ้นนิดหนึ่งยกกล่าวด้วยรอยยิ้ม ยกมือไหว้ชายหนุ่มที่ยืนส่งอยู่ด้านหน้าสำนักงาน หลังกลับจากทะเลที่ได้ไปค้างสองคืนจนผิวเธอคล้ำขึ้นไปอีก

“เรียนเก่งๆ รับผิดชอบตัวเองดีๆ นะ ทั้งสองสาวเลย” ตินณภาพ

บอกกับเด็กน้อยทั้งสองคน พลางยิ้มให้อาจารย์สมฤทัยที่ออกมาจับ “ผมฝากด้วยนะครับ พรุ่งนี้ค่าๆ ผมจะเดินทางไปเรียนต่อที่อังกฤษแล้ว แต่ก็คงกลับมาเยี่ยมบ้านบ้างแหละ”

มุกดายิ้มเมื่อเขาเอื้อมมือมากดศีรษะเธอเบาๆ แม้จะคุยกับ อาจารย์สมฤทัยอยู่ “มุกจะตั้งใจเรียน แล้วก็ส่งเมลหาคุณตฤณเวลา ได้ใช้คอมพิวเตอร์นะคะ”

“โอเค แล้วก็ถ้าพี่ดีหรือพี่นั้นแกล้ง ก็บอกฉันได้เลยนะคะ” เขาบอกแล้วหัวเราะ เพราะสองหนุ่มสาวกระแอมกระไอทันที จนเด็กหญิง กับอาจารย์ยังหัวเราะตาม “ฉันกลับก่อน...กลับก่อนนะครับอาจารย์”

“ขอบคุณค่ะเสี๋ยรอง เดินทางปลอดภัยนะคะ” หล่อนรับไหว้อย่าง อ่อนน้อมและอวยพรเขากลับด้วยรอยยิ้ม

“เดี๋ยวพรุ่งนี้เช้าแวะมาหาก่อนนะครับ จะได้เอารูปที่ไปล้างมาให้ สองสาวเขาด้วย” ชายหนุ่มบอกและก้มศีรษะให้สมฤทัย โดยมีเรวดี กับอนันต์โบกมือยิ้มว่าแจ้งให้เด็กๆ

“ระหว่างผมไม่อยู่ ฝากมาดูแลมุกตลอดด้วยนะครับ” เสียงหัวว ดั้งขึ้นเรื่อยๆ ระหว่างนั่งอยู่บนรถยนต์ที่ขับออกไปเรื่อยๆ ก่อนจะ จอดแวะที่ร้านอัดล้างภาพถ่ายเจ้าประจำใกล้ๆ มุลนิธิเอื้ออารีย์

“ให้พี่ซื้อโทรศัพท์มือถือให้หนูมุกไหมคะ” เรวดีถามอย่างครุ่นคิด เขาหนึ่งไปนิตรระหว่างเดินออกจากรถ และหล่อนก็ยิ้มเมื่อเขาพยักหน้ารับ อย่างเห็นด้วย

“เดี๋ยวแวะดูเลยแล้วกัน พรุ่งนี้จะได้อาให้เลย” ชายหนุ่มบอก โดยมีคนสนิททั้งสองคนพยักหน้ารับ ก่อนเขาจะเหม่ริมฝีปาก “ผมไม่ได้ สบอยล์มุกมากไปใช่ไหม”

“ไม่หรรอกคะ อีกอย่างหนูมุกเจียมตัวเหลือเกิน เป็นเด็กคนอื่น คงกระดึกระด้ามากๆ แล้ว” สาวแก่กว่าเอ่ยอย่างออกรสและสำหหน้า ไปมา “อย่างสามสาวพาวเวอร์พัฟเกิร์ลของเสี๋ยรองไงคะ อวดกันไป

อวดกันมา ล้าโย!”

เสียงรองที่โดนว่ากระทบเบาะปากนิตหนอยพร้อมเหลือบสายตามองคนสนิทที่ยืนรออยู่ใกล้ๆ เพราะเรวดีชอบตั้งฉายาเรียกผู้หญิงที่มาบริการและเขาผูกขาดไว้เสมอ ระหว่างอนันต์จัดการเรื่องฟิล์มที่จจะอัดล้าง โดยเขาบอกให้อัดม้วนละสามเล่มทีเดียว สำหรับเขาเอง มุกดาและเลขาอนุการไปจัดการกันต่อ

“ทำไมพี่ดีศรีเอตฉายาแก่งจ้ง”

“ประชดสินะคะ” หล่อนเหลือบตามองเจ้านายหนุ่มพลงบ่นด้วยอาการปากยื่นเล็กน้อย โดยที่เขาก็ส่ายหน้าหัวเราะในลำคอ และยื่นกอดอกเงียบต่อไป “เสี่ยใหญ่ไม่เห็นจะมีสาวๆ ในสังกัดเลย มีเสี่ยรองนี่แหละ และก็ไม่ว่าถ้าเสี่ยเล็กโตจะมีไหม”

“แหม...พี่ตุลย์ก็มีเหอะ แคว้นไนต์สแตนด” คนเป็นน้องชายบ่นและกลอกตาไปมา “หลงเสน่ห์พี่ตุลย์จั้งนะครับคุณเรวดี”

คนถูกแซวยิ้มเป็นแล้วยกมือตีต้นแขนของเจ้านายหนุ่มเบาๆ อย่างมีจจริต จนเขาหัวเราะขำและส่ายหน้าระอาใจใส่หล่อนตามปกติ

“ก็เสี่ยใหญ่ออกจะสูงใหญ่ คมเข้ม เท่สุดๆ นะคะ”

“ครับ” ตินณภพกลอกดวงตาไปมาและรับคำอย่างประชดประชัน พลงบ่นส่ายหน้ายิ้มอ่อนนให้เลขาอนุการสาวคนสนิทที่อาวุโสกว่า ก่อนจะพยักหน้ายิ้มรับอนันต์ที่เดินออกจากเคาน์เตอร์ของร้านหลังมัดจำและจัดการเรื่องอัดล้างภาพเรียบร้อยแล้ว

“พຽงนี้มารับตอนร้านเปิดได้เลยครับเสี่ยรอง ถ้าแกบอกจะใส่เครื่องเตรียมล้างอัดเลย เดียวก็เรียบร้อย แกว่า” เขารายงานยิ้มๆ โดยมีเจ้านายหนุ่มพยักหน้ายิ้มรับเงียบๆ

“โอเค ต่อไปซื้อมือถือให้มุก” เขาบอกก่อนเปิดประตูด้านหลังขึ้นไปนั่งในรถด้วยตนเอง

อนันต์ยกยิ้มให้เรวดีที่ก็ยิ้มให้กันและเขาก็แยกเดินไปทำหน้าที่

คนซั้ตามปกติ รั้รู้ได้ว่เสียร่งเ็นดูเด็กหญิงมุกดาอย่างมาก อาจจะเป็นเพราะชายหนุ่มเิ่งอุปถัมภ์ให้การศึกษาค่าพรั้าเป็นเคสแรกด้วยตนเอง อย่างเจาะจงตัวบุคคล ซึ่งก่อนหน้าั้นมีเพียงบริจาคเงินช่วยเหลือสมทบทุนตามมูลนิธิต่างๆ เป็นประจำเท่านั้น

2

เสียงพูดคุยสั่งการดังแว่วมาตั้งแต่ด้านในตัวบ้านหลังใหญ่ชวนให้ตีณณพยกยิ้มระหว่างเดินเข้าสู่โถงหน้าบ้าน และพยักหน้าให้คนงานยกกระเป๋าเดินทางหนังใบขนาดกลางขึ้นไปเก็บตามปกติ ก่อนเขาจะก้าวไปดูว่ามารดาส่งเสียงลับบ้านอยู่กับแซ่ไซหัวหน้าแม่บ้านคนสนิทในเรื่องอันใด

“แม่บ่นอะไรครับ เสียงดังไปถึงหน้าบ้าน” ชายหนุ่มเอ่ยถามหลังยกมือไหว้บิดาที่นั่งทอดกอดมองดูเงียบๆ อยู่ และไหว้มารดาหลังส่งเสียงถาม จนท่านตวัดตาค้อน รอบๆ ห้องนั่งเล่นดูจะรกไปด้วยตะกร้าผ้าของเขา

“จัดกระเป๋าไปอังกฤษอะไรของเราตาดฤณ เสื้อหนาว เสื้อไหมพรม เสื้อผ้าฮีตเทกเอาไปแค่สามตัวเนี่ยนะ” ฉัตรสุดาโวยทันที ระหว่างที่แซ่ไซกับคนงานสาวในบ้านกำลังจัดแจงเลือกเสื้อผ้ากันหนาวจากตะกร้าผ้ามาเรียงบนโซฟาว่างอีกตัว

“ไปซื้อใหม่ก็ได้ไหมครับแม่...ชนไปให้น้ำหนักเกินทำไม” เขาบอก

เสียงอ่อนแล้วถอนหายใจเบาๆ ขณะทรุดนั่งลงที่โซฟาตัวเดี่ยวใกล้ๆ พลังมองดูเสื้อผ้าที่ท่างูตลำหั้นขนลงมาให้สาว ๆ คนอื่นช่วยเลือก “แม่ก็แปลก ผมจัดของผมแล้ว คิดไว้แล้วว่าต้องไปซื้อหาอะไรที่โน่น ก็ยังมายัดเยียดอีก แล้วไหนจะให้ไปปรับผัดชอบตัวเองที่เมืองนอก จะได้ว่าไม่เหมือนเรียนประจำในไทยไง”

“ก็บอกแล้ว...เราก็ไปยุ่งกับกระเป่าลูกจิ้งเลยจัด” เจ้าสัวทรงภพ เอ่ยขึ้นทันที เมื่อเห็นภรรยาสาวนั่งงั้นไปนึกกับคำพูดบุตรชายคนรอง ที่ส่วนใหญ่แทบจะไม่เถียงอะไรพวกตนเลย “เงินมันก็มี เงินเราก็ให้ลูก มันไปจะได้ไม่พะวงกระเป่าเดินทางมากมายหลายใบ ไหนจะต้องมาพะวง แม่หมายฉัตรที่สวยงามเฉียดฉายไปส่งลูกชายสุดที่รักถึงลอนดอนอีก”

“ค่อยๆ รุมกันใหญ่เลยนะ” คนเป็นแม่และเมียที่ถูกห่มๆ พุดใส่ ทำหน้าอ่อนและตัวค้อมใส่ทั้งพ่อทั้งลูก ก่อนจะโบกมือไล่ให้แขกไซที่ยิ้มแฉ่งๆ เก็บตะกร้าผ้าออกไปกับสาว ๆ คนอื่น “ก็ตถุณชอบเป็นหวัด ที่โน่นอากาศไม่ดีเท่าไร”

“ก็มีใบสั่งยาและมียาไปแล้วนะแม่” เขาบอกยิ้มๆ ระหว่างมอง มารดาที่นั่งข้างบิดาแล้วดูน่ารักเสมอ

“แล้วซื้อมือถือใหม่ทำไม พวกเราก็เพิ่งเปลี่ยนรุ่นใหม่นี้ มันใช้ที่โน่นได้ไม่ใช่” เจ้าสัวเอ่ยถามบุตรชายอย่างสงสัย ยามมองเห็นถุงมีชื่อร้านและแบรนด์โทรศัพท์มือถือดังที่เจ้าตัวหิวมาและวางไว้บนตัก

“อ้อ...ผมซื้อให้มุกดา คิดแล้วว่าให้เขามีไว้ติดต่อและรายงาน เรื่องเรียนจะง่ายกว่าครับ” ตอบแล้วเขาก็ยิ้มๆ และก้มมองอุปกรณ์สื่อสารทันสมัยเจียบๆ โดยมีบุพการีพยักหน้าเข้าใจ

“เออ ก็ดีเหมือนกัน เด็กคนนั้นก็เรียบร้อยจริงๆ”

“แม่ชอบหนูมุกนะ ไม่แปลกใจที่ลูกก็ชอบ น่าเอ็นดูจริงๆ แบบน่ารักมากๆ ไม่เหมือนเด็กกำพร้าบางคนเหมือนไร่มารายาท และพยายามตีสนิท หรือแสดงออกให้ดูน่าสงสารจนเหมือนเล่นละคร”

บอกแล้วหล่อนก็ทำปากอยู่เล็กน้อย เพราะสามีส่ายหน้าหัวเราะเบาๆ

“นั่นสิแม่ ผมยังพูดกับพี่นั้นและพี่ดีครับ ว่ามุกไม่ค่อยทำตัว
ให้นำสงสารเวทนา แบบเรียกคะแนนสงสาร แต่เขาพยายามจะเรียนรู้
และสู้ให้ได้ แต่ก็นั้นแหละอะ อะไรหลายสิ่งที่เขาไม่เคยได้ ไม่เคยมี
ไม่เคยเห็น ทำให้ผมสงสารและอยากให้เขาไปได้ไกล เพราะเขาเรียนเก่ง
และพยายามมากด้วย ไม่ได้เอาแต่โทษโชคชะตาตัวเอง” บอกแล้ว
เขายิ้มก่อนขอตัวขึ้นห้องไปพักผ่อนเพื่อเตรียมตัว ซึ่งบุพการีก็พยักหน้า
รับทราบ

“ถ้าตฤณมันมีลูกสาว สงสัยหวงจนลูกแทบไปไหนไม่ได้” เจ้าลัว
เอ่ยขึ้นจนภรรยาหัวเราะขัน “นี่แค่ลูกอุปถัมภ์ยังหวง ยังห่วง และตามใจ
หนูมุกมากขนาดนี้”

“แต่หนูมุกน่ารักมากจริงๆ นะคะคุณพี่ ไม้รู้ว่าทำไมพ่อแม่ถึง
ทิ้งลูกได้ลงคอ”

“เด็กกำพร้ามากมายนะจ้ะ ไม้ได้มีแค่มุกดา...แต่ก็คงเหมือนที่
อาจารย์สมฤทัยเล่าให้ตฤณฟังแหละว่า อยากรู้เหมือนกันว่าแกมาจาก
ครอบครัวแบบไหน ถึงนำเอ็นดูได้ขนาดนี้ เราเจอแค่ครั้งเดียวยังชอบใจ
ว่าแล้วเขาก็พยักหน้ายิ้มๆ

“ใช่ค่ะ ถ้ามีลูกสาวก็อยากได้แบบนี้” ว่าแล้วหล่อนก็ส่ายหน้า
ไปมา “มีแต่ลูกชายกับพี่ว เหนื่อยใจจริงๆ เวลาคุยกันหยาบๆ คายๆ”

“แหม...คุณแม่นายฉัตรสุดาผู้อ่อนหวาน” เขาเขวเข้นที จมเมื่อเรียกว
ตัวดมาตีต้นแขน ก่อนเขาจะรวบตัวหล่อนและกอดพืดหอมจนหัวเราะกัน
ลั่นห้องนั่งเล่น

ครอบครัวแสนสมบูรณ์ทั้งฐานะ เงินทอง และหน้าตาทางสังคม
อาจจะราบเรียบและแสนสุข แต่ความดิงามและพื้นฐานจิตใจของ
ทุกคนในครอบครัวก็สำคัญไม่แพ้กัน ถ้ามีใครสักคนทำผิด ทำไม่ดี
หรือหาเรื่องผู้อื่นอย่างไร้สติ ครอบครัวนี้ก็คงไม่พบเจอความสุขแบบนี้

เพราะคงมีแต่ความร้อนนรใจให้เผชิญแก้ไข ไม่ได้ร้มเย็น มีรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะในทุกวันเช่นนี้

การเป็นเด็กที่มีผู้อุปถัมภ์ไม่ใช่เรื่องน่าอับอายอะไรกับมุกดา แต่สำหรับคนอื่นที่มีทัศนคติไม่ดีต่อผู้ด้อยโอกาสกว่าคงไม่ใช่ เพราะทำให้เด็กหญิงวัยสิบขวบ ผู้เรียนเก่งและสอบเข้าโรงเรียนเอกชนชื่อดังของจังหวัดได้ด้วยตนเอง โดนคำนิทาและเสียดสีบ่อยครั้ง จากผู้มีอคติต่อผู้อื่น และแม่เธอจะไม่เอ่ยปากเล่าให้ใครฟัง แต่เสีรองผู้มีบุญคุณกับเธอก็รู้จ้จนได้

“ฉันเคยบอกให้เล่าทุกเรื่องที่เจอให้ฟังหรือเปล่ามุกดา”

เสียงหัวข้มกว่าปากติที่ส่งเสียงมาตามสายโทรศัพท์ทางไกลระหว่างประเทศทำให้เธอนึกหวาดหวั่น แต่ก็อบอูนใจอย่างประหลาดกับความห่วงใยของเขา

“มุกชินแล้วละ คุณตฤณ”

“เฮอะ...แต่ฉันไม่ชินนะ ที่จะให้คนอื่นที่ไม่ใช่คนหาเงินหาอะไรให้ฉันหรือเธอมานินทาลับหลัง”

“เอ่อ...” เด็กหญิงที่ยกเครื่องมือสื่อสารใหม่กีก ซึ่งได้รับเป็นของขวัญจากเขาติดอ่างไปทันที หลังนึกย้อนคำพูดที่เข้าหู หรือไม่เข้าหู ก็คงมี “มุกไม่อยากรมีปัญหานี้ละ คุณตฤณก็ทราบว่ถ้ามุกพูดอะไรก็จะว่าเถียง แล้วก็จะมมีเรื่องยาวไปอีก”

“เฮ้อ...มีใครทำร้ายร่างกายไหม”

“ไม่มีละ ก็แค่พูดแซะ” เด็กหญิงตอบระหว่างนั่งบนฟูกนอนของตน ก่อนหันไปยิ้มกับนวลจันทร์เพื่อนร่วมห้องที่เดินเข้ามาพรั้อมตะกร้าใส่อุปกรณ์อาบน้ำ “นวลอาบน้ำเรียบร้อยแล้วแล้วละ กลับมาแล้ว”

“ทำไม”

คนถูกเอ่ยถึงตาโตหันไปมองขณะเก็บของใส่บ้นชั้นวางของ

พลาสติกตรงมุมห้องนอนเล็กๆ ด้านฟูกนอนของคุณอยู่

“คุณตฤณเตรียมตัวไปเรียนนะคะ มุกกับนวลก็จะนอนแล้วนะ”
เธอบอกยิ้มๆ กับเพื่อนที่พยักหน้าเข้าใจ

“จำไว้นะมุก บอกฉันทุกเรื่อง เพราะถ้ามีเรื่องอะไรที่สะสมมาก
จนแก้ไขยาก ฉันจะช่วยเธอไม่ได้”

คำพูดจริงจังของเขาทำให้เธอหนึ่งงั้นไปด้วยความรู้สึกตื่นตันอย่างที่ไม่เคยได้รับจากไหนมาก่อน

“คะ...สวัสดีนะคะ”

“อ้อ...ฝันดีคะ เด็กน้อย”

เมื่อกดวางสายโทรศัพท์มือถือเครื่องหูที่เธอใช้อย่างถนอม และ
เก็บอย่างดีในช่องใส่ ná รักที่ไปเลือกซื้อกับเรวดีเรียบร้อยก็หันไปนั่งยิ้ม
กับเพื่อนสนิท

“แกจะทนไหวจนจบมอหกไหมอะมุก” นวลจันทร์ถามแล้ว
ถอนหายใจพร้อมเพื่อนที่ต้องตอบ

“ก็ต้องไหวนะ เพื่อนดีๆ ในห้องก็มี ไม่งั้นฉันคงหงอยกว่านี้แล้ว”
ตอบแล้วเธอก็ได้แต่ยิ้ม “ชุดนอนนวล ná รักจิง”

คนใส่ชุดนอนใหม่ยิ้มแบ่น “แม่อุบถัมภ์ฉันส่งมาให้ มีเสื้อผ้า
ná รักเต็มเลย ส่งชุดชั้นในตามวัยมาให้ด้วยแหละ อยากรู้อยากเห็นเหมือนกันนะ
แต่แกไม่ให้อะไรเลยอะ”

“ดีจัง ถึงไม่เคยเจอกัน แต่คุณแม่ของนวลก็น่ารักและดูแลเสมอ”
ว่าแล้วคนพูดก็เม้มริมฝีปากยกยิ้ม “นวล ฉันควรใส่ชั้นในแบบผู้ใหญ่
แล้วหรือ”

“ก็...” คนถูกถามมองเพื่อนสนิทร่วมห้องมาตั้งแต่เด็กแล้วยิ้ม
“ก็นมใหญ่แล้วนะเราอะ”

“นวลอะ!” คนโดนแซวจากเพื่อนปาหมอนใส่อีกฝ่ายทันที ก่อนจะ
หัวเราะกันขบขัน

“มุกเริ่มมีหุ่นแล้ว เลื้อยในแบบเด็กๆ ก็คงทำให้โป๊อะ ใครบอกให้ไปใส่แบบผู้ใหญ่เธอ”

“พี่วดีอะ แกบอกวันเสาร์จะมารับไปซื้อ ให้ออกนวลไว้จะได้ไปด้วยกันเลย แกจะซื้อให้” เล่าแล้วก็ยกยิ้มที่เพื่อนทำตาโต “ถ้าเรามีพ่อเป็นคุณตฤณ แล้วมีญาติแบบพี่วดีกับพี่นั้น เป็นครอบครัวกันจริงๆ ก็ดีเนอะ”

“อ้อ...พวกเขาใจดีมากจริงๆ แหละ ใจดีกับฉันที่เป็นเพื่อนลูกด้วย” เด็กหญิงบอกแล้วจับมือกับเพื่อน “ทำไมพ่อเขาต้องทิ้งพวกเราอะ ทำให้แม่ฉันต้องตายข้างถนน...”

“นวล...ไม่คิดแล้วนะ และอย่าหาคำตอบเลยแก เราถามตัวเองกันมาเท่าไรแล้วอะ” มุกดาว่าแล้วส่ายหน้า “เราอยู่ที่นี้มีครูใจดีดูแลก็ดีกว่าที่อื่นแล้วนะ แกรมมีคนอุปถัมภ์อีก”

“ก็จริง” ว่าแล้วเธอก็ยิ้ม “นอนกันเถอะ เดี่ยวพรุ่งนี้ตื่นสายไปโรงเรียนสายอีก”

“ฝันดี”

“ฝันดี”

เสียงบอกฝันดีเช่นทุกคืนของสองสาวจบลง พร้อมการขยับกายจัดที่นอน และมุกดาก็ลุกไปดับไฟบนเพดานห้อง โดยไม่ลืมจะกดพัดลมส่ายให้ความเย็นทั่วทั้งห้องเช่นทุกคืน ด้วยถ้านอนให้ลมเป่าตัวกันหลายๆ ก็จะเป็นหวัดกันอีก ทำให้พวกเธอสองคนประหยัดค่าไฟด้วยการเปิดพัดลมตัวเดียว ตั้งแต่ย้ายมานอนส่วนเด็กโตด้วยกันได้เกือบสองปีแล้ว

“ใจว่าพี่อย่ากู้เงินเลยนะ เอาเงินที่เราแบ่งเก็บไว้มาหมุนก่อน”

“แต่ถ้าเกิดมีเหตุฉุกเฉินอะไรอีก เงินก็ไม่พอนะ เรื่องค่าน้ำที่ค้างจนครบกำหนดผ่อนผันก็หมิ่นกับทำลิบบาท ถ้าไปยืมผู้ใหญ่บ้านก็น่าจะ

พอมีให้ยืมนะใจ”

“นั่นแหละ แล้วพี่จะไปยืมเงินคนอื่นทำไม เพื่อแกคืดดอกเรา จะทำยังไงพี่”

“เรามีเงินเก็บไม่มากนักนะใจ เงินหมุนนิกี้ก็ไม่ได้เบิกออกมาใช้ได้ปกติ เหมือนบัญชีส่วนตัวด้วย”

เป็นเสียงสนทนาของสองสามีภรรยาผู้ก่อตั้งบ้านเอื้ออารีย์ ทั้งสองดูแลเด็กกำพร้าจากบิดามารดาที่เสียชีวิตและไร้ญาติขาดมิตรที่พวกตนพบในโรงเรียนที่ทำงาน พอเริ่มมีคณัฐชาก็พากันมาตั้งเด็กไว้ มากเข้าจึงต้องจดทะเบียนจัดเป็นมูลนิธิ แม่พวกเขาจะทำบัญชีการรับเงินบริจาค แต่ก็ไม่ได้ลงรายละเอียดในการจัดสรรเงินไปใช้จ่าย จึงทำให้การใช้จ่ายบางรายการตกหล่นไป

“ครูใจ ครูเจริญ เอาเงินมุกไปจ่ายค่าน้ำก่อนไหมคะ”

มุกดาที่กำลังจะเข้ามาออกกล่าวเรื่องออกไปข้างสรรพสินค้ากับเรวดีและนวลจันทร์เอ่ยขึ้นอย่างไม่แน่ใจนัก แต่เธอก็คิดว่าสามารถช่วยได้

“มุก...” สองคนอุทานพร้อมกันอย่างตกใจ ที่เห็นเด็กหญิงยืนอย่างล้งเล

“คือ มุกจะมากบอกว่าพี่วดีจะมารับพาไปข้างกับนวลคะ แต่ได้ยินที่คุยกัน...” เธอออกเสียงพว “มุกมีเงินจากที่คุณตฤณให้ มุกให้ครูยืมได้หะคะ มุกแทบไม่ได้ใช้อะไรเลย”

“มุกลูก...ไม่เป็นไรหะคะ ครูกับครูใจจะหาทางเองนะลูก” เจริญเอ่ยอย่างอดสูที่ต้องให้ลูกๆ ของพวกเขามารับรู้ปัญหา “พวกครูวางแผนการเงินไม่เก่งเอง ไม่ใช่เรื่องที่คุณลูกต้องมากังวลด้วยเลย”

“ใช้ลูก มุกไปข้างได้เลยจ๊ะ” สมฤทัยยกกล่าวส่าหับสามี

“แต่มุกอยากช่วยหะคะ ยังไงครูก็ดูแลมุกมาขนาดนี้ทั้งที่ไม่รู้ว่าลูกใคร ตอนนี่มุกมีเงินเก็บพอช่วยได้ มุกก็อยากช่วยคะ” เธอเอ่ยอย่าง

จริงจัง “หนึ่งหมื่นห้าสิบบาทใช้ไหมคะ เดี่ยวไปห้างมุกจะขอให้พี่วดี พาแวะเบิกเงินให้ครูนะคะ”

เด็กหญิงมองหน้าทั้งสองอย่างจริงจัง “นะคะ มุกจะช่วยนะ ครูยิ้มก็ได้ค่ะ เมื่อโรมีหมุนก็คืน มุกไม่อยากจะครูไปยิ้มหรือถูกใคร ถ้าเขามาทวงแบบที่เป็นข่าวละคะ มันไม่ดีแน่ๆ เลยค่ะ”

“มุก...นางฟ้าตัวน้อยๆ ของทุกคนจริงๆ” สมถทัยบอกพลางกอด เด็กหญิงตัวน้อยไว้ “ครูขอโทษที่ดูเลไม่ตี”

“ครูขอโทษนะลูก” เจริญเอ่ยอย่างเสียใจ

“ครูไม่ผิดนะคะ ครูทำมูลนิธิและเลี้ยงดูพวกเราขนาดนี้ ถ้าพวกเราไม่ได้ครูดูแล ทำเอกสาร ส่งไปเรียนหนังสือ พวกเราก็คงเป็น เด็กเร่ร่อน และอาจโดนคนใจร้ายจับไปแล้วค่ะ ครูอย่าคิดมากเลยนะคะ ตอนนี้มุกช่วยได้นิดหน่อย มุกก็อยากจะช่วยครูค่ะ” เธอบอกแล้ว ยิ้มในหน้า ขณะที่ผู้อาวุโสทั้งสองยกมือปาดน้ำตาแก้มเปียกๆ จนเธอก็กะพริบตาถี่ไล่น้ำตาไป พลางพูดคุยกันให้รู้ความอีกนิด จึงขอตัวไป จัดการเรื่องตนเอง

เวรดีที่ขอเดินมาตามได้ยืนบทธนทหนักก็ได้แต่ถอนหายใจแรง การทำมูลนิธิด้วยตนเองก็มักพบปัญหาเช่นนี้ บางคนค่อนข้างเกรงกลัว ที่จะนำเงินออกมาใช้จ่าย แม้สมควรจะต้องใช้ เพราะกลัวเงินในบัญชี จะมีปัญหาในการตรวจสอบภายหลัง เรื่องนี้หล่อนคงต้องรายงานและ ปรึกษาเสีรองเสียแล้ว

เด็กหญิงสองคนในชุดเสื้อโปโลสีม่วงอ่อนกับกางเกงยีนส์ขาว น่ารัก มีกระเป๋าสะพายใบน้อยพาดเฉียงไหล่ไว้ ทำให้เวรดียิ้มกับ เพื่อนสนิทสองคนที่คอยดูแลกันได้เสมอ ก่อนจะหยิบไม้แขวนเสื้อชั้นใน สำหรับเด็กหญิงวัยแรกสาวที่ตัวเสื้อด้านบนมีฟองน้ำบางเบาบังทรง เล็กน้อย และทิ้งชายผ้าเป็นเสื้อซับในมีลวดลายการ์ตูนน่ารักเล็กๆ

ตรงปลายลือไปให้ทั้งคู่คนละตัว

“ใส่แบบนี้ดีไหม เป็นบราเซียร์สำหรับวัยแรกแย้ม มีชายลือซบในยาวต่อลงมา พวกหนูจะได้ไม่ต้องใส่หลายตัว ตอนนี้น้ำอภัยยังขึ้นแค่นิดหน่อย” หญิงสาวแนะนำตามตรง ก่อนจะหัวเราะคิกคักกับท่าทางขัดเขินของสองสาวน้อย

“เป็นผู้หญิงน่าเบื่อจังเลยคะ ทำไมถอดเสื้อนอนตากลมสบายๆ แบบพวกผู้ชายไม่ได้ก็ไม่รู้” นวลจันทร์บอกจนคนอื่นหนึ่งไปนิด และหัวเราะพยกหน้ารับกัน ไม่เว้นพนักงานชายที่อยู่ใกล้ๆ

“ให้ห้องๆ ลองใส่ไหมคะ” สาวร่างอวบในเครื่องแบบพนักงานขายเอ่ยถามด้วยรอยยิ้มเอ็นดู

“ไม่ต้องลองก็ได้มั้งคะ มุกน่าจะใส่ได้ค่ะ” มุกดาตอบยิ้มๆ ระหว่างมือน้อยๆ จับไม้แขวนเสื้อขึ้นในดู

“งั้นหนูมุกกับหนูนวลเลือกสายอื่นๆ กันไปก่อนนะคะ เอาให้ครบเจ็ดตัวเลยนะ เพราะเสียของสั่งพีมาแล้ว จะได้ไม่ต้องกังวลเวลาซักแล้วไม่แห้ง พี่จะขอยกทรงตัวเองก่อนนะคะ” เรวดีบอกและหันไปคุยกับพนักงานชายเพื่อขอดูบราเซียร์ขนาดของตนเอง

มุกตามองสบตากับนวลจันทร์แล้วได้แต่ยิ้มให้กัน “เอาทุกอย่าง”

“นั่นสิ คนละเจ็ดตัว ก็ครบทุกอย่างแล้วแหละ” ว่าแล้วนวลจันทร์ก็หันไปบอกพนักงานชายที่กำลังเดินไปกับเรวดี เพื่อบอกว่าขอทุกอย่างพวกเธอจะได้ไม่ต้องไปรื้อไม้แขวนดู ทำให้ผู้มาพาทักหน้ายกนิ้วโป้งให้อย่างชมเชย

“ขอกางเกงในให้เด็กๆ คนละสองแพ็คด้วยนะคะ แบบแพ็คละสามตัวอะคะ ขอเป็นสีเรียบๆ แล้วก็กางเกงซบในด้วยคะ” หญิงสาวบอกพนักงานชายที่พยกหน้ารับด้วยรอยยิ้มสดใส เพราะวันนี้แค่เธอพาเด็กๆ มาก็น่าจะทำบิลได้หลายพันบาททีเดียว ก่อนเธอจะหันไปยิ้มกับเด็กๆ และเอ่ยบอก “งั้นสองสาวรอพี่แป็บนึงนะคะ เดี่ยวพาไปปรนาคารตามที่

หนูมุกขอไว้”

“ได้ค่ะ พี่เวดีไม่ต้องรีบหรอกนะ” มุกดาพยักหน้าตอบรับ และ ยืนใกล้ๆ พี่เวดีของตนเอง ด้านหน้าตู้กระจกที่มีเสื้อชั้นในหลากหลาย แบบวางไว้ละลานตา

เมื่อเวดีจัดการชำระเงินค่าชุดชั้นในของสองสาวรวมถึงตนเอง แล้ว ก็พากันเดินออกไปทำธุระตามที่มุกดาขอไว้ โดยแต่ละคนก็หัว ถุงกระดาศของห้างสรรพสินค้าที่บรรจุชุดชั้นในของตนเองกันเอง ก่อนจะมาในธนาคารหญิงสาวก็เอื้อมมือไปหัวถุงของมุกดาให้ เพื่อให้เด็กหญิงกรอกรายละเอียดในใบถอนเงินได้สะดวก

“พี่บอกเลี้ยรเรื่องเรื่องหนูมุกเบิกเงินไปช่วยอาจารย์สมฤทัย กับอาจารย์เจริญแล้วนะ เลี้ยรจะให้คนรู้เรื่องการจัดการบัญชีมาช่วย และคอยให้คำปรึกษาพวกอาจารย์” หล่อนบอกอย่างตรงไปตรงมา ระหว่างนั่งรอเรียกคิวอยู่กับเด็กน้อย จนอีกฝ่ายกะพริบตาถี่ “แล้วเงิน ที่เบิกไปช่วย เดี่ยวเลี้ยรคงโอนคืนให้หนูมุกอีกที”

คนอยากรำเงินเก็บที่ได้จากเลี้ยรของทุกคนมาใช้สอยช่วยเหลือ ผู้ผู้มชุนานานได้แต่พยักหน้ายิ้มอ่อนบาง ก่อนจะทำปากผู้เล็กน้อยมอง เรวดีที่ยิ้มให้

“เลี้ยรจะไม่ยอมให้เงินที่โอนให้หนูมุกไว้ใช้เองลอยไปไหนง่ายๆ หลอกนะ” บอกแล้วหล่อนก็ส่ายหน้า “ถึงเงินจะนำไปช่วยเหลืออาจารย์ ก็เหอะ พี่ว่าเลี้ยรคงแกก็อยากให้หนูมุกเอาไว้ใช้เองมากกว่า”

“ก็ใช้เองนี่นา มุกก็เอาบริจาคไปคะ” เด็กหญิงวัยสิบขวบบอก เสียงอ่อย ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ

“เอาน่า...เงินได้จากเลี้ยรมาก็เก็บไว้แหละคะ ไม่เสียหาย ลักหน้อย” หญิงสาวบอก พร้อมมีคนสนับสนุนที่พยักหน้ารับหงึกๆ เต็มที่ “นวลยังเห็นด้วยเลย”

“ซ่าย...”

“มุกก็ใช้เงินบ้างตามที่คุณตถุณบอกแล้วนี่นา” เด็กน้อยบอก แล้วยุปาก เรวดีส่ายหน้ายิ้มๆ พลังพยักหน้าให้ลู่กไปยังเคาน์เตอร์ เมื่อถึงคิว โดยทิ้งนวลจันทร์ให้นั่งรอและดูข่าวของที่วางไว้ เพราะเธอ ต้องมีผู้ปกครองยามเบิกถอนเงินด้วย เนื่องจากยังไม่บรรลุนิติภาวะ

ติ ติณณภพรับรู้ข่าวคราวทางเมืองไทยจากเรวดีแล้วจึงโทรศัพท์ ทางไกลปรึกษากับบิดา เพราะจริงๆ เขา รู้จักบ้านเอื้ออารีก็จากบิดา มารดาที่ทำการบริจาคเงินให้เป็นประจำ ด้วยการนำไปลดหย่อนภาษี และเอื้ออำนวยในการทำธุรกิจได้เสมอ สำหรับการตอบแทนสังคม ที่เห็นผลชัดเจน แต่ทางบุญพาวีก็สืบค้นข้อมูลการจัดตั้งมูลนิธิบ้าน เอื้ออารีอย่างลึกซึ้ง ว่าทำการช่วยเหลือเด็กกำพร้าอย่างแท้จริง และ สมถทัยกับเจริญก็แทบจะไม่ได้ทำอะไรเลย มีแต่ควักเนื้อมากขึ้นทุกวัน จนเงินเก็บของคู่สามีภรรยา ก็ใกล้หมดบัญชี ทว่าเขาก็ไม่คิดว่ามันจะ มาไวขนาดนี้

“นั่นเดี๋ยวลุงนี่พอกับแม่ไปคุยกับพวกแกเอง คงต้องให้แก มีฝ่ายบัญชีช่วย”

“ขอบคุณครับพ่อ ฉันผมไม่กวนแล้ว ทางไทยคงดีอยู่แล้ว” ชายหนุ่ม บอกด้วยน้ำเสียงเรียบร้อย

“อ้อ...กำลังจะนอนแหละ นึกว่าแกมีอะไรอีก เพราะเห็นแม่ โทร. คุยไปแล้ว นี่แกก็ห่วงแต่เด็กน้อยทางนี้นะ”

“ก็ผมว่ามูกดาอ่อนต่อโลกเกินไป น่าจะเพราะพวกอาจารย์แก เอ็นดูมาก จนไม่ค่อยให้ไปเจออะไรเหมือนเด็กคนอื่นแน่ๆ” เขาบอกอย่าง นึกสงสัย “แล้วเป็นเด็กจิตใจดีด้วย บรรยาการรอบตัวเขาถึงทำให้ผม ใจอ่อน จนเอ่ยปากขออุปการะรับอุปถัมภ์ง่าย ๆ อะพ่อ”

“ไม่หอรอกตถุณ แกก็ใจดี แต่เด็ดขาดมากหน่อย และก็อยู่ที่ตัว เด็กมูกดาด้วย ที่มองโลกในแง่ดี และมีน้ำใจมาก เด็กบางคนได้เงินมากมาย

เก็บเข้าบัญชีไว้ คงไม่ใกมีใจจะช่วยเหลือหรือทอนนะ เพราะอาจคิดว่า มูลนิธิก็ต้องดูแลตัวเองมากกว่าตัวเองจะไปช่วยเหลือตอบแทนกลับไป อีกอย่างคุณใจกับครูเจริญเขาก็ทำเอกสารรับอุปการะเป็นผู้อุปถัมภ์เด็ก อย่างเป็นระบบด้วย แกะหว่งมุกดาก็ไม่แปลกหรือ เป็นผู้ปกครองเขา ร่วมกับทางบ้านเอื้ออารีย์นี่”

“อ้อ...ยังไงผมฝากพ่อเรื่องดูแลระบบเงินของบ้านเอื้ออารีย์ด้วย แล้วกันนะครับ ส่วนเรื่องดูแลมุกดาผมก็ให้พี่ดีกับพี่นั้นเขาช่วยดูแล อยู่แล้ว น่าจะเข้ากันได้ดี เพราะโทร.คุยด้วยหนูมุกก็ซึมพี่ดีตลอด ั้งแค่นั้นนะพ่อ สวัสดิ์ครับ” เขาส่งเสียงรับในลำคอและกล่าวลาบิดา

“เออ...แกก็ดูแลรักษาสุขภาพดีๆ อย่าเร่งไปค้าสาวฝรั่งมากด้วย เปลืองเงินเปลืองดอกไม้ ฉันทบมือแม่แสบน”

คนเป็นลูกชายได้แต่หัวเราะเบาๆ และกอดวางสายตามหลังเสียง ที่เงียบลงของบิดา ก่อนเหลียวมองดูกรอบรูปที่ตนเองถ่ายภาพคู่กับ เด็กหญิงมุกดาริมชายหาด โดยเขาอุ้มเด็กหญิงร่างผอมไว้ในอ้อมแขน ข้างหนึ่ง และเธอโอบแขนรอบคอเขาไว้ข้างหนึ่ง และอ้าแขนข้างที่ว่าง ออกกว้างเหมือนกันคนละข้าง ฉากหลังเป็นท้องทะเลและท้องฟ้าสีคราม สดใส ไม่ต่างจากรอยยิ้มของเขาและเธอที่ร่าเริงนัก ซึ่งเขานำมาใส่กรอบ วางไว้บนโต๊ะทำงานร่วมกับกรอบภาพครอบครัวแล้วได้แต่นึกเอ็นดู

“ตัวแค่นี้หน้าจิตน้ำใจดีจริงๆ คิดไม่ผิดที่เอ็นดูเธอนะ หนูมุก...”

วินาทิพย์ของบ้านเอื้ออารีย์มักเงียบสงบ แม่สมาชิกภายใน จะอยู่กันครบและช่วยกันทำงานฝีมือเตรียมจัดจำหน่ายหารายได้เข้ามา จุนเจือค่าใช้จ่ายต่างๆ ตามปกติ นานๆ ที่จนแทบเป็นปีกว่าจะมีคนใจดี หรือใครผ่านมาทำกิจกรรมเลี้ยงอาหารกลางวัน หรือบริจาคสิ่งของ ตามวาระโอกาสของตนเอง ซึ่งก็ห่างหายไปเกือบสองปีแล้ว ทำให้สมฤทัย กับเจริญต้องนำเงินเก็บที่แบ่งไว้มาใช้สอย

มุกตามองเรวดีที่มาพร้อมผู้ใหญ่สองคน แม้อยู่ในชุดลำลองแต่เด็กหญิงก็มองออกว่าพวกเขามีฐานะดีมาก จากเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ ซึ่งการเดินทางเข้าไปลิฟท์น้ำและอาหารว่างให้แขกที่มาเยือนก็ทำให้เรอรับรู้ได้ว่าเป็นคนจากทางรีสอร์ททรงกลดของเจ้าสัวทรงภพหรือบิดาของเสี่ยวรอง คุณพ่อทูนหัวของเธอนั่นเอง ส่งมาสอนงานและช่วยวางแผนเรื่องการเงิน

“คุณตฤณน่ารักจัง” พี่มำคนเดียวยระหว่างเดินถือถาดกลับไปเก็บยังโรงครัว ก่อนหันไปยิ้มกับน้องๆ ที่อ่อนกว่า ซึ่งช่วยกันล้างผักอยู่ที่อ่างล้าง และมีเพื่อนกับรุ่นพี่เด็ดผัก หั่นผัก ล้างหมู เตรียมเครื่องปรุงอาหารกันตามหน้าที่ มุกดาเดินกลับไปทานवलจันทร์ที่นั่งกับพื้นตั้งวงเด็ดตำลึงอยู่ เพื่อช่วยกันทำต่อ

ชีวิตเธอและเด็กกำพร้าในบ้านเอื้ออารีย์โชคดีกว่าที่อื่นอยู่บ้างก็ตรงผู้ดูแลพวกเธอมีเมตตาจากใจจริง ไม่ได้ลงทูลลงแรงเพื่อหวังผลตอบแทน หรือชื่อเสียงจากวงสังคม แม้คนในพื้นที่จังหวัดเชียงรายจะรู้จักและให้ความช่วยเหลือกันตลอด แต่เด็กที่เริ่มมีจำนวนมากขึ้นและสังคมที่เติบโตกว้างขึ้น การเงินก็คงเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุด อย่างที่เธอเห็นอาจารย์สมฤทัยกับอาจารย์เจริญกำลังเผชิญปัญหาอยู่

“มีหน่ออื่นอีกไหมอะ”

นวลจันทร์กระซิบถามเพื่อนสนิท โดยมีเพื่อนวัยเดียวกันในวงเด็ดตำลึงพยักหน้าอย่างกังวล

“ไม่รู้เลย ไม่มีใครคุยเรื่องหน่อตอนฉันเข้าไป” ตอบแล้วเธอก็ทำหน้าหงอยตามเพื่อน

“เฮ้อ...เราก็เด็กๆ กันเนอะ ไม่รู้จะช่วยโฆษณาให้คนมาบริจาคหรือทำบุญกับบ้านเรายังไง เพราะถ้าไม่มีที่นี้ ไม่มีครูใจกับครูเจริญ พวกเราก็ไม่รู้จะลำบากขนาดไหน จะได้เรียนแบบเสมอภาคลูกหลานคนมีเงิน มีครอบครัวหรือเปล่าด้วย แต่กำพร้าก็หน่วงมากแล้ว” คำพูด

ของนวลจันทร์ทำให้คนฟังพยักหน้าตาม

เด็กกำพร้าแบบพวกเธอยังโชคดีนัก ที่ได้ผู้มีจิตใจเมตตาช่วยเหลือ
อุ้มชู...

3

มุกดา ยิ้มรับเพื่อนในห้องเรียนที่ส่งยิ้มให้เธอ เด็กหญิงมักยิ้มให้ทุกคนที่ทักทายและยิ้มให้ และเลือกจะยกมุกปากยิ้มอ่อนบางกับคนที่มองเธอหนึ่งๆ แล้วทำเหมือนเธอไร้ตัวตน แต่เหมือนเข้านี้อะไรจะแปลกไปหลังเปิดเรียนวันจันทร์มา ทุกคนดูจะไม่มีสายตาดูถูกเธออีกแล้ว

“เมื่อวันเสาร์มุกไปห้างหรือเปล่า เหมือนฉันเห็นแต่ไม่แน่ใจ”

“ใช่จ๊ะ ไปซื้อชุดชั้นในและก็เบิกเงิน” มุกดาตอบเพื่อนคนหนึ่งในห้องที่น่ารักกับเธอเสมอตั้งแต่วันแรกที่เปิดเทอมและเธอย้ายมาเรียนประถมศึกษาปีที่สี่ในโรงเรียนเอกชนแห่งนี้

“ฉันไม่แน่ใจเลยไม่กล้าเรียก ฉันไปกับพ่อ แล้วเห็นมุกเดินออกมาจากธนาคาร”

“อ้อ...แม่จิตทำงานที่ธนาคารนี่นา”

“ช่วย...” จิตดีเอื่อยยิ้มๆ ก่อนมองเพื่อนวัยสิบขวบเหมือนตนเอง แต่มีเค้าโครงสละสวยแถมนิสัยน่ารัก แต่เพื่อนคนอื่นชอบมองว่ามุกดา

ต่ำต้อยกว่า ด้วยเป็นเด็กในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ทั้งที่อีกฝ่ายเรียนเก่ง และสู้ด้วยตนเองมาได้ ไม่เหมือนบางคนที่ใช้เส้นสายเข้ามาเรียน “ทำไม มุกเบิกเงินไปตั้งเยอะ แม่ฉันเขาป่นๆ อย่างแปลกใจนะ เขาว่าเด็กเมื่อกี้ เบิกเงินไปเป็นหมื่น ไม่รู้มีปัญหาอะไรไหม”

“อ้อ...ฉันเอาไปช่วยครูใจกับครูเจริญที่บ้านนะ แกมีปัญหาเรื่อง ติดค้างค่าน้ำไว้” ตอบตามตรงแล้วก็เห็นเพื่อนหน้าจ๋อยไป ก่อนจะยกยิ้ม ในหน้าที่เพื่อนเอื้อมมือมาบีบมือเธอเบาๆ

“ฉันเป็นเพื่อนมุกนะ มุกเรียนเก่งและสอบได้เอง ไม่เหมือนฉัน หรือคนอื่นบางคนที่ใช้เส้น” บอกแล้วตนเองก็หัวเราะขัน “พอบอกว่า อีกคะแนนเดียวฉันก็ตกขอบแล้ว”

“จิตดีก็...” คนฟังหัวเราะเบาๆ ก่อนจะกุมมือกันไว้ และคลายออก เมื่อมีเพื่อนเดินเข้ามาและจะเดินผ่านช่องว่างของแถวไปที่นั่งด้านหลัง

“บางที่ที่แกโดนคนหมั่นไส้ อาจเพราะความอ่อนน้อมเกินไป นั่นแหละมุกดา” เสียงที่เอ่ยขึ้นของเพื่อนที่มาใหม่ดังขึ้น หลังเจ้าตัว วางกระเป๋าเป้ลงกับเก้าอี้หนึ่งเรียบริ้วแล้ว “บางที่ฉันยังรำคาญเลย”

“เพราะแกอคติและมองโลกในแง่ร้ายไป กนกเลขา” จิตดีสวน กลับไปจนเพื่อนในห้องที่นั่งจับกลุ่มคุยกันหรือเล่นกันตามจุดต่างๆ เหลือชมอง “มุกดาก็ปกติของเขา แต่ละคนก็นิสัยต่างกันอยู่แล้ว คนเป็นเผด็จแค่คล้ายกัน ไม่ได้ชอบอะไรเหมือนกันไปหมดสักหน่อย ที่แกลหรือใครมาหมั่นไส้มุกดา ฉันก็อยากพูดแหละนะว่าพวกซื่อจฉา เห็นเพื่อนที่มาจากพื้นฐานต่ำต้อยกว่า แต่เรียนเก่งและดีกว่าก็พาลไปหมด”

“จิตดีพอแล้ว...” คนกลางเอ่ยชัดและส่ายหน้าระริ้วด้วยความ ตื่นกลัว เพราะตลอดมาเธอไม่ชอบการปะทะเลย และไม่ยอมมีเรื่อง ทะเลาะกับใครทั้งนั้น ด้วยไม่ว่าอย่างไรเธอก็จะโดนมองว่าต่ำต้อยกว่า เสมอ

“เออ! อัจฉาเว้ย! เรียนดีทั้งที่กำพร้า แกมสวยอีก มีเล็ยรอง

จากไร่ทรงกลดอุปการะอีก นำหมั่นไส้ที่สุด!” กนกเลขาตะโกน พลัง ยืนทำสะพานลอยใจแรงแม้งค้อนเพื่อนสองคนตรงหน้าที่นั่งนั่งนั้นไปทันที ก่อนคนอื่นๆ ในห้องที่เงียบและหยุดฟังจะเริ่มมีเสียงกลั่นหัวเราะกัน ฮีตฮัด และกลายเป็นทุกคนก็หัวเราะร่วนกันออกมา

มุกดาเหลียวมองรอบห้องที่ไม่เคยมีใครอยากคุยเล่นหรือหัวเราะ กับเธอ เว้นแต่จิตดีที่จริงใจด้วยตั้งแต่วันแรก เปิดเทอมมาสองสัปดาห์ เธอเพิ่งรู้สึกผ่อนคลายแบบนี้ ก่อนหันมองกนกเลขาที่ก่อกองดวงตาไปมา แล้วโบกมือให้เธออย่างขอไปที พลังกระแทกตัวลงนั่งบนเก้าอี้ของโต๊ะ ตนเอง

“น่าแปลกที่เด็กกำพร้าคนอื่นจากบ้านเอื้ออารีย์บางคนกิริยา แย่มาก แต่แกโคตรคุณหนู” ว่าแล้วคนหมั่นไส้ก็แบะปาก โดยมี เพื่อนสาวคนอื่นหัวเราะตาม “หรือเธอเป็นลูกเลี้ยงรอง ที่แอบไปมีตอน วัยรุ่น แล้วทำเป็นทิ้งไว้ พอเริ่มโตก็ไปรับมาดูแล มุกดา!”

“เลย! แกพูดอะไรเนีย!” คนโดนหาว่าเป็นลูกนอกสมรสของ ติดฉันทพ่องเสียงโวยวายหน้าตาตื่น

“โอะ! โวยวายเป็นอะไรนะ นึกว่าจะเรียบร้อยมากๆ” ว่าแล้วคนแซว ก็ยกไหล่และหัวเราะชอบใจ ก่อนจะแบะปาก “ฉันไปหาข้าวเข้ากินดีกว่า สบายใจละ!”

มุกดาสายหน้าไปมากับเพื่อนที่ลุกไปหาคนอื่นในกลุ่ม ที่ได้แต่ ยกไหล่และหัวเราะให้กัน ก่อนจิตดีจะยิ้มแป้นให้เธอ และทำให้เธอ ยิ้มตามได้

“บรรยากาศเปลี่ยนแล้วนะมุก”

“อือ...” ตอบรับแล้วเธอก็ยิ้ม ก่อนนั่งคุยเล่นกับเพื่อนสนิท ในห้องเรียนต่อ เพื่อรอเวลาเข้าแถวเคารพธงชาติยามเช้า ซึ่งยังมีเวลา อีกเกือบครึ่งชั่วโมงกว่าจะแปดโมง

ที่ห้องฟ้ายามบ่ายสองของลอนดอนค่อนข้างหมองหม่น เพราะเมฆฝนตั้งเค้ามาหลายชั่วโมงแล้ว อีกทั้งอากาศที่หนาวเย็นก็ทำให้รู้สึกไม่สบายกายนัก แต่ดิฉันณภาพก็ใช้ชีวิตเป็นปกติ หลังเรียนจบคลาส เขาก็มักแวะเข้าห้องสมุดค้นหนังสือหาข้อมูลเพิ่มเติมในการเรียบเรียงรายงานต่างๆ พอใจแล้วก็เตรียมเก็บของกลับวิลล่าที่พัก ซึ่งบุพการีเช่าระยะยาวไว้ตั้งแต่พี่ชายคนโตของเขามาร่ำเรียนคลาสบริหารสั้นๆ แล้วเดินทางไปศึกษาปริญญาโทด้านการเกษตรกรรมที่สหรัฐอเมริกา ทำให้ครอบครัวเขาไม่เดือดร้อนในการจองโรงแรมที่พักยามเดินทางมาลอนดอนในช่วงหลายปีมานี้

“ตินติน...ไปจับไวน์กันไหม วันนี้มีนัดกลุ่มกันนิดหน่อย”

ชายหนุ่มหยุดก้าวขาเดินและหันร่างสูงไปหาเสียงทักทายของเพื่อนสาวผมทอง ร่างสูงราวนางแบบมาดปราดเปรี้ยวที่เรียนร่วมคลาสปริญญาโท ซึ่งมองดูแล้วเขาก็พบว่าหล่อ่นใช้แต่ของแบรนด์เนมระดับไฮเอนด์มาตลอด ไม่เว้นแม้แต่ปากกาที่เสียบไว้ในกระเป๋าเสื้อเชิ้ตตัวในประดับลูกไม้หู้หราว

ดวงตาสีน้ำตาลและรูปลักษณ์ที่ได้เชื้อสายจากมารตามากกว่าปกติ ทำให้เขาเหมือนหนุ่มลูกเลี้ยงตะวันตกมากกว่าเอเชีย จนแทบไม่โดนเหยียดชนชาติหรือดูถูกใดๆ เลย ยังมีเงินและใช้ชีวิตสุขสบายอย่างเขามีข่าวลือปล่อยว่ามีวิลล่าส่วนตัวจากเพื่อนคนอื่นที่พบเห็น ก็เหมือนจะดิ่งดูตสาวๆ เข้ามาให้หลีกดวงหรือไปปาร์ตี้ด้วยตลอดเวลา จนบางทีเขาก็สำราญและมีที่ระบายอารมณ์ใคร่อยู่สม่ำเสมอ

“นัดที่ไหน ก็โมง ซารา” เขาเอ่ยถามเรียบๆ ยกยืมบางเบา ก่อนจะก้าวเท้าเดินต่อ เพื่อออกจากห้องสมุด โดยมีหญิงสาวเดินตามมาไม่ห่าง และบอกที่นัดหมายพร้อมเวลามาให้เขารับรู้

“ไปไหม...” หล่อนถามและยกยืมเชิญชวน มองดูแล้วเขาก็เฒ่และมาดแมนไม่เบา แถมเสียงเล่าอ้างจากสาวๆ หลายคนที่ได้วันไนต์สแตนด

กับเขาก็ไม่สนใจไม่น้อย “เมื่อเมื่อๆ เราไปต่อกันก็ได้นะ”

“ได้ เจอกันที่เล่นจ๊อยเลย” เขาสบตาสีน้ำตาลประกายทองสุกใส ก่อนเอ่ยตอบเรียบๆ และได้เห็นหล่อนยิ้มมาให้กว้างขวาง ก่อนจะโบกมือลาและเดินกลับไปยังทิศทางของตนเอง

เมื่อติดถนนพเดินทางถึงที่พัก เขาก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา กดตามากตามปกติ หลังเหลียวมองนาฬิกาแขวนผนังที่ติดตั้งไว้ สองเรือนคู่กัน และทำป้ายชื่อประเทศติดไว้ด้านล่างด้วยรอยยิ้ม ซึ่งบ่งบอกเวลาว่าเกือบจะสี่ทุ่มแล้ว เพราะทางนี้ป้ายสามโมง

“ฉันกวนหรือเปล่าคะหนูมุก”

“กำลังจะหลับค่ะ มุกส่งข้อความมาแล้วนะคะ นี่กว่าคุณตฤณยุ่งๆ อยู่”

“ฉันเพิ่งกลับถึงบ้านนะ วันนี้เหมือนฝนจะตก ทางโน้นอากาศเป็นไงคะ” เขาถามไถ่เด็กหญิงที่มีเสียงจ้วเจียเล็กน้อย

“อากาศดีค่ะ แล้วก็ปกติทุกอย่าง มุกได้เงินคืนจากเจ้าสัวแล้วด้วยนะคะ คุณตฤณไม่ต้องโอนเพื่อมาแล้วก็ได้ และก็เห็นพี่ดีพาคุณน้าคนหนึ่งมาช่วยครูเรื่องการเงินแล้วค่ะ”

“อ้อ...ดีแล้ว เรื่องเงินฉันจะโอนให้ตามที่บอกนะ” เขาบอกด้วยรอยยิ้มเอ็นดู “นอนซะเด็กน้อย ฝันดีนะคะ”

“ค่ะ คุณตฤณรักษาสุขภาพด้วยนะคะ อย่าหักโหมนะ ฝันดีค่ะ”

ชายหนุ่มกวาดวงสาย และกดตุกลม่องข้อความของโทรศัพท์มือถือก็ได้แต่ยิ้ม เขาเหมือนมีลูกสาวตัวน้อยๆ คอยให้ห่วงใยและอ่อนให้ใจลั่นได้จริงๆ ยิ่งมุกดาทำตัวน่ารักและรู้มารยาทเท่าไร เขาก็ยิ่งนึกชื่นชมเธอและตนเองอย่างมากที่ตาถึงเลือกอุปการะอุปถัมภ์เด็กถูกรคน

“อาบน้้านอนสักงีบก่อนไปปาร์ตี้แล้วกัน” ว่าแล้วก็เดินเข้าห้องนอนไปทำธุระส่วนตัว

คำของมุกดาที่เตือนเขาว่าอย่าหักโหม อาจต้องหมายรวมถึง การโหมกำลังบนเตียงนอนกับหญิงสาวร่างอวบอิมสมส่วนที่นอน เปลือยกายครางครวญ ตอบสนองบทสวาทที่เขาทำหนดอย่างถึงใจ ด้วยเสียแล้ว เพราะติณณาพไม่อาจปฏิเสธอารมณ์กำหนดและความ ต้องการในวัยหนุ่มที่มีได้ ยังมีสาวสวยเชิญชวนกลับห้องมาร่วมเตียง เขาก็ไม่อาจขัดน้ำใจได้

“อือ...ติณติน” ซาร่าครางกระเส่าอย่างซ่านไหว ไม่คาดคิดหรือกว่า ชายหนุ่มมาดเท่เคร่งขรึมจากเมืองไทยจะร้อนแรงและดุจดั่งนมหล่อน แทบจมเตียงได้เพียงนี้ นับว่าคุ้มค่าชาวลีลิตีเหล่าสาว ๆ พุดถึง แต่ หล่อนจะไม่ยอมนอนกับเขาแค่คืนเดียวแน่นอน

ชายหนุ่มรับรู้ถึงความโอบกระชับถี่ระรัว พร้อมเสียงที่ครางกระเส่า หนักขึ้น มือเรียวที่เอื้อมบีบคลึงทรวงอวบของตนและเลื่อนลงจิกตึง ผ่าปุ่เพียง ไม่นานหนักเขาก็เกร็งกายและกระหิมเสียงในลำคอ พร้อม กระชับมือใหญ่จับบีบเนื้อเนียนบริเวณเอวคอดแน่นจนขึ้นรอยแดง ปลดปล่อยความสุขกายอย่างมากมายอีกรอบของตีกสวาทที่เริ่มขึ้น เมื่อชั่วโงมที่แล้ว

ร่างกำยำขยับกายถอยห่างไปนั่งที่ปลายเตียงหลังใหญ่ มือหนา จัดการรวบรัดตุ้งยางอนามัยโยนทิ้งไปในถังมุมห้องรวมกับชั้นเก่า พลง ขยับกายยืนเต็มความสูงเกือบร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร อวดกล้ามเนื้อ ใต้รูปสวยจากการออกกำลังกายดูแลตนเองอย่างดี บิดเอวไปมาเล็กน้อย ไล่ความเมื่อยล้า ก่อนเดินเข้าห้องน้ำเพื่อชำระร่างกาย โดยไม่กล่าวสิ่งใด กับหญิงสาวที่นอนหายใจหอบบนเตียงนอนอยู่เพียง

“เจ้าชายน้ำแข็งเธอ ฉันไม่ปล่อยคุณไปง่ายๆ แน่ติณติน” ซาร่า พึมพำเสียงพร่ำ บทสวาทที่หล่อนได้รับอิมสมเกินบรรยาย ไม่เคย มีใครทำให้หล่อนสุขสมครั้งแล้วครั้งเล่าได้เช่นนี้ แล้วทำไมต้องยอม กับข้อตกลงของชายหนุ่ม

ถ้าหล่อนจะมัดเพลย์บอยรักอิสระไว้ให้ได้นานๆ ก็คงต้องยินยอม จะแสดงบทสาวอ่อนไหว โอนอ่อนตบสนองตามใจของเขา ไม่แน่ หล่อนอาจได้รับเลือกให้เป็นตัวจริง และสุขสบายกับเงินทองมรดกของ หนุ่มจากเมืองไทยคนนี้ก็ได้อ

“เอ๊ะ...จะกลับเลยหรือ” คนที่นอนปล่อยตัวปล่อยใจอย่างสบาย อารมณ์สะดุ้งเมื่อชายหนุ่มเดินออกมาด้วยผ้าขนหนูพันกายท่อนล่าง และเดินไปคว่ำเสื้อผ้าแต่งกายเงียบๆ เหมือนไม่มีเกิดอะไรขึ้นเมื่อครู

“อือ...ก็สุขสมกันทั้งสองฝ่ายแล้ว เดี่ยวพรุ่งนี้ฉันเบิกเงินมาให้เธอ แล้วยกกัน”

“คุณ!” ซาร่าส่งเสียงตกใจ “ฉันไม่ได้เป็นโสเภณี”

ดวงตาสีน้ำตาลเข้มขึ้นนิดหน่อย ขณะที่มือกำลังติดกระดุมกางเกง พลังเหลือบมองคนบนเตียงที่นิ่งเปลือยอย่างไม่ขัดเขิน “ฉันจะนอน ด้วยกันฟรีๆ ก็โอเค ขอบใจ”

“ตินติน!” คนที่กำลังจะโดนชายหนุ่มเดินจากไปจากประตูห้องพัก รีบวิ่งตามไปกอดเอวสอบทางด้านหลังทันที “เราคบกันไม่ได้หรือ ฉันมีความสุขมากเลยนะ”

“ฉันว่าก่อนมาที่นี่เราคุยกันแล้วนี่นา” เสียงหัวจากเขาเอ่ย เรียบราบ “ฉันไม่คิดจะคบกับใคร ถ้าเธออยากมีเซ็กส์มันก็แลกเปลี่ยน กันแค่ทางกาย และถ้าเธอไม่รับเงินก็ไม่เป็นไร เพราะฉันก็ไม่ได้ เดือดร้อนจะหาคนมาร่วมเตียงด้วย”

“เอ่อ...งั้น...งั้นให้ฉันเป็นคนร่วมเตียงนะ ตินติน” ซาร่าเอ่ยอย่าง ลื่นอายและคักคักศรี แม่หล่อนจะมีหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ตามตื้อและ เลือกขึ้นเตียงได้ แต่ไม่เคยโดนใครผลักไล่ได้แบบนี้

“ค่อยว่ากันแล้วกัน ว่าเธอจะรับข้อตกลงของฉันได้ไหม ถ้ายัง อยากมีเซ็กส์กับฉันต่อ” เขาบอกแล้วจับมือเรียวกที่กำลังลู่ไปไล่เป่ากางเกง ออก พลังยกยิ้มมุมปาก ระหว่างที่หล่อนทำท่าอรรถรอยจูบ “ขอโทษนะ

ฉันไม่จูบใคร”

หญิงสาวหน้าม่านไปทันควัน ก่อนจะขยับกายถอยหลังไปหนึ่งก้าว เมื่อถูกเขาเกาะอ้อมแขนหล่อนอกและยิ้มให้อย่างขอไปที ไม่มีคำล้าลา หรือพูดอะไรต่อ เขาก็หันหลังเปิดประตูห้องกลับออกไปอย่างไม่มีเยื่อใย ส่งผลให้ซาร่ากระตืบเท้าและตืออกชกตัวเบาๆ ด้วยความเคืองขุ่นในใจ

“หยิ่งให้ได้ตลอดนะ”

“6ติ๊กหญิงมุกดา ธาดาศิริ นักเรียนดีเด่นประจำปีนี้คะ”

เสียงประกาศจากอาจารย์ผู้ทำหน้าที่พิธีกรในงานจบการศึกษา ของปีนี้ดังขึ้น ก่อนเสียงปรบมือจะดังก้องห้องประชุมใหญ่

เด็กหญิงวัยสิบขวบยิ้มสดใสและก้าวเดินขึ้นเวทีไปไหว้ ผู้อำนวยการ ก่อนรับมอบเกียรติบัตรที่ใส่กรอบสวยงาม พลังหันมอง กล้องถ่ายภาพที่แสงแฟลชสาดระรัว ด้วยความสุขใจที่ตนเองยังคง สามารถสอบได้ผลคะแนนดี มีกิริยามารยาทเข้าตาผู้ใหญ่ และได้รับความเอ็นดูจนได้รางวัลที่หนึ่ง ไม่มีใครมาจ่ากว่าเธอเป็นเด็กกำพร้าใดๆ

พิธีการปิดภาคการศึกษา มอบรางวัลต่างๆ และมีการแสดงจาก นักเรียนในชมรมที่จัดมาให้ความบันเทิง ดำเนินไปเรื่อยๆ หลังการ มอบรางวัลแก่นักเรียนทุกระดับชั้นจบลง มุกตามองชื่อตนเองบน เกียรติบัตรด้วยรอยยิ้มสุขใจ เธออยากนำไปอวดอาจารย์สมฤทัย กับอาจารย์เจริญ และคุณติณณภพอย่างมาก แต่รายหลังคงต้องรอ ให้เขากลับมาเมืองไทย หลังมีเวลาพักภาคเรียนเสียก่อน

“แกกลับเลยไหมอะมุก” จิตดีถามเบาๆ เพราะนั่งใกล้กัน โดยมี กนกเลขานั่งอยู่ใกล้ๆ

“ก็กลับเลยแหละ ฉันต้องรีบกลับไปช่วยงานครูใจ” ตอบแล้ว ก็ยิ้มตามปกติ ก่อนเพื่อนสนิทจะทำปากยู่

“ไปกินไอติมกันก่อนไม่ได้เหรอ อุตส่าห์เลิกเร็วตั้งหลายชั่วโมง”

“ไปด้วยดี” อีกคนที่นั่งถัดไปส่งเสียง ก่อนจะทำหน้ามูมองมุกดา กับจิตติที่กะพริบตามอง “ไม่ไปก็ได้”

“แน่ใจว่าอยากไปกับฉันกับมุกเธอเลย” ถามแล้วจิตติก็มองหน้า เพื่อนสนิทที่ได้แต่นั่งเงียบ และมองอีกคนที่นั่งใกล้ตนเองอย่างแปลกใจ “ทำไมอะ ไม่อยากไปคบกับพวกส้มแล้วหรือ”

“เมื่ออะ เอาแต่นินทาคนอื่น ฉันไม่ชอบเหมือนกัน” คนตรงๆ และปากไม่ค่อยดีเท่าไรเอ่ยอย่างเหนื่อยใจ ก่อนถอนหายใจแรง “จะไปคบกับกลุ่มไอ้ซัย ก็ผู้ชายท่ามๆ เกินไปอีก”

“ไปก็ได้ กินไอติมก่อนแป๊บหนึ่ง” มุกดาบอกยิ้มๆ เธอนั่งริมสุด ทำให้เพื่อนสองคนพยักหน้ารับ ก่อนจะตาโตที่เพื่อนผู้ชายแถวหน้า หันมอง

“ไปด้วยดี”

“ไอ้ซัย ยุ่งว่ะ” กนกเลขาเอ่ย จนเด็กชายตัวดำส่ายตาค้อน

“ใครอยากเข้ากลุ่มพวกฉันวะ” ซัยพลว่าแล้วแลบลิ้นใส่กนกเลขา จนเพื่อนสาวอีกสองคนหัวเราะเบาๆ “เนี่ยฉันกับไอ้ฟาไปด้วย เตียวเลี้ยง สามสาวเอง”

“อ้าว...กูเกี่ยวไรวะ” ผาสุกว่าขึ้น แล้วส่ายหน้าไปมา “ต่างคนต่างจ่ายดี เงินก็ยังมีมือขอพ่อแม่กันอยู่เลย ทำหน้าใหญ่ใจป่าจะเลี้ยงเพื่อน ไอ้ไวร์ซัย!”

“เออ ผาพูดถูก” จิตติบอก โดยมีเพื่อนสาวสองคนพยักหน้ารับ ก่อนจะตกลงกันกลับเข้าห้องเรียนเก็บกระเป๋าแล้วก็ออกไปร้านไอศกรีมใกล้ๆ โรงเรียนด้วยกันก่อนกลับบ้าน

มุกดา รู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อยกับสายตารุ่นพี่ รุ่นน้อง และเพื่อนๆ ที่มองมาทางเธอ ระหว่างเดินกับกลุ่มเพื่อน โดยที่เธอถอดกรอบใส่เกียรตินิยมไว้กับอก เพราะนำไปใส่ลงกระเป๋าไม่ได้ ด้วยใหญ่

เกินไป ซึ่งมีเพื่อนสี่คนมองอาการเธอและคนรอบด้านอย่างประหลาดใจ
 “มุกเคยดำใครบ้างปะ” ผาสุกถามหัวนๆ ตามประสาเด็กผู้ชาย
 ก่อนจะเบะปากที่เพื่อนส่ายหน้า “ดำหรือว่าคนอื่นบ้างก็ตินะ จะได้
 ไม่โดนเอาเปรียบ”

“จะให้ฉันไปดำใครเขาทำไม ก็เขาไม่ได้ทำอะไรฉันนี่นา” เด็กหญิง
 ขมวดคิ้วและเลิกขี้นยามหันไปคุยกับเพื่อน

“เฮ้อ...แม่คนดี” ผาสุกกับชัยพลมองหน้ากันก่อนจะส่ายหน้า
 บ่นออกมา โดยมีเพื่อนสาวอีกสองคนหัวเราะร่วนอย่างเห็นด้วย

“ให้มิดีเด็กดีและเรียนเด่นในห้องไว้บ้างเหอะ จะมีแต่คนแบบ
 พวกเราก็ไม่ใช่ปะวะ” กนกเลขาว่าออกมาด้วยน้ำเสียงกลั้วข้น มีเพื่อน
 พยักหน้าสับสนุน ก่อนจะชะงักกันไปหมด เพราะคนต้นเรื่องหยุด
 ก้าวเท้าเดิน จนเพื่อนๆ เกือบชน

“อะโรมุก!” จิตดีส่งเสียงตกใจ ก่อนมองหน้าเพื่อนที่ดวงตา
 เบิกกว้างมองตรงไปยังช่องจอดรถของลานด้านหน้าโรงเรียน ทำให้
 พวกเขาเผลอมองตาม

“คุณตฤณ!” เสียงสดใสของเด็กหญิงตะโกนอย่างดีใจ เมื่อ
 ดวงตากกลมตาสีนิลพบร่างสูงหนาในชุดลำลองยืนกอดอกยกยิ้มพึง
 รถยนต์ตู้คันโตอยู่

ติ ติณณพ็ยมักกับตนเองที่เห็นเด็กน้อยในชุดนักเรียนกระโปรงแดง
 น่ารักสดใส และมีเพื่อนๆ เดินมาด้วยกันเป็นกลุ่มที่ดูผ่อนคลายและ
 เฮฮาตามวัย พอพวกเขาเดินมาใกล้เขาก็ได้ยินบทสนทนาของเพื่อน
 ล้อเลียนจนเขายังนึกขุ่น แต่พอได้เห็นอาการดีใจและรอยยิ้มกว้างขวาง
 ของมุกดา เขาก็ได้แต่ขยับก้าวไปนิด พร้อมอ้าแขนออกไปรอ ซึ่ง
 เด็กหญิงวัยสิบขวบที่รูปร่างผอมบางและตัวเล็กกว่าเพื่อนๆ ก็วิ่งมา
 กอดเขาทันที

“ว่าใครคนเก่งของฉัน ไหนดูเกียรติบัตรหน่อยสิ” เขาเอ่ยเสียงอ่อนโยน มือใหญ่ลูบศีรษะมุกดาไปมาด้วยความเอ็นดู โดยมีอีกข้างยังโอบรอบเอาเด็กหญิงอยู่ แม่ผละห่างกันเล็กน้อย เธอก็แหงนหน้ามองเขาด้วยรอยยิ้มสดใส ก่อนหยิบกรอบเกียรติบัตรหันให้เขาได้ดู “เป็นเด็กดีเด่นด้วยนะเนี่ย”

“มุกคิดว่าคุณตถุณจะมาถึงเมืองไทยพุงนี้” เด็กหญิงบอกเสียงใส ก่อนจะขยับยืนดีๆ ระหว่างชายหนุ่มหยิบเกียรติบัตรไปถือและก้มมองเธอยิ้มอบอุ่นใจที่เขาสนใจและยิ้มในหน้าตลอด

“ตอนแรกคิดว่าไฟลต์จะดีเลย์ก็เลยบอกเผื่อไว้” เขาบอก มือใหญ่กตศีระเธอเบาๆ ก่อนหันไปยิ้มอ่อนบางและยกมือรับไหว้เพื่อนๆ ของเธอ “แล้วจะไปไหนกันหรือเปล่า”

“เอ่อ...ไปกินไอติมที่ร้านใกล้ๆ โรงเรียนค่ะ ที่เป็นร้านสีชมพูอะค่ะ” มุกดาตอบและหันมองเพื่อนๆ ที่ยืนเฝ้าอยู่เล็กน้อย

“จ้ะไปกินที่ริสอร์ททรงกลดใหม่ ฉันเลี้ยงเอง แล้วเดี๋ยวให้รถไปส่งบ้านทุกคนเลย” เขาบอกยิ้มๆ ก่อนหัวเราะเบาๆ เมื่อเด็กๆ ตาโตและพยักหน้ากันหึหึๆ พลงโอบไหล่มุกตามายืนด้วยกัน “เดี๋ยวไปรับนวลด้วยดีไหมคะ”

“ดีค่ะ กลัวนวลน้อยใจเหมือนกัน” เด็กน้อยตอบรับผู้อุปถัมภ์ทันทีด้วยรอยยิ้มสดใส ก่อนยกมือไหว้เขา “ขอบคุณคุณตถุณมากๆ นะคะ”

“จ้ะขึ้นรถกัน...” เขาโอบไหล่มุกดาพาขึ้นไปนั่งด้วยกันที่เบาะแถวหน้าของรถตู้ ก่อนโบกมือให้เด็กๆ ตามกันขึ้นไปนั่ง ทำให้คนขับรถของที่บ้านยังยิ้มตามได้ “ไปแวะรับนวลจันทร์เพื่อนหนูมุกที่โรงเรียนก่อนไปริสอร์ทเรานะน้ำ”

“ได้ครับเสีรจง” คนขับรถวัยกลางคนตอบรับและค่อยๆ เคลื่อนรถออกจากรั้วโรงเรียนใหญ่ไปอย่างนุ่มนวล

ดิถีณภาพขยับนั่งเหลียวไปเบาะแถวที่สองกับสาม ที่เพื่อนสองสาว

สองหนุ่มนั่งกันอย่างเรียบร้อย “ชื่ออะไรกันบ้างเพื่อนหนุ่มๆ”

“อ้อ...คนนี่จิตดีที่มุกเล่าค่ะ เป็นเพื่อนคนแรกของมุกที่นี่” เด็กหญิงที่นั่งริมหน้าต่างขยับตัวหันหาเขาและเหลียวมองเพื่อนด้วยรอยยิ้ม

“งั้นคนนี้ก็ก๊ากเลขา” เขาเอ่ยต่อ จนเจ้าตัวกะพริบตาถี่แล้ว ยิ้มแห้งๆ มาให้เขา “สองหนุ่มล่ะ ทือ...”

“ซัยพลกับผาสุกค่ะ ผาเป็นรองหัวหน้าห้องด้วยค่ะ” เธอแนะนำ ขณะที่สองหนุ่มก็ยิ้มแป้นมาให้ชายหนุ่ม จนเธอยังนึกขันที่พวกเขา ดูเรียบร้อยไปเลย

“ดีแล้ว ฉันจะได้รู้จักเพื่อนๆ เธอไว้” เขาพยักหน้ากับเด็กๆ อาจจะมื่อการเกร็งแต่ก็ดูไม่เท่าไร “ฝากมุกตาด้วย ยิ่งไงก็คุยกันและ ดูแลกันดีๆ ไปนานๆ นะ มีอะไรให้ช่วยก็บอกกันได้ มุกเข้าใจนะค่ะ”

“ค่ะ” เมื่อเขาหันมาหาเธอก็รับคำ หลังเพื่อนๆ เอ่ยรับคำกันแล้ว “คุณตฤณจะปรับเวลาได้กี่วันคะ เวลาที่อังกฤษกับไทยต่างกันตั้งหลายชั่วโมง”

“ไม่เท่าไรหรอก ฉันเลือกบินจากที่โน่นตอนดึก มาถึงนี่ตอนสายๆ ก็นอนบนเครื่องบินมาด้วย มาเจากลางวันก็โอเคหน่อย” เขาบอกและนั่งคุยกับเธอเป็นปกติ “พอน้ำสรไปรับ ก็เลยให้แวะมาหาเธอเลย เพราะเห็นว่าวันนี้มีงานปิดภาคเรียน”

เด็กหญิงยิ้มและสบตากับเขาด้วยความสุขใจ ก่อนจะมองออกนอกหน้าต่างที่รถมาจอดริมถนนด้านหน้ารั้วโรงเรียนที่นิวลันตัน อยู่นอยู่ “มุกลงไปหาเองค่ะ น่าจะเพิ่งเลิกเรียนกัน คุณตฤณนั่งด้านในนะค่ะ”

“อือ...” เขารับคำในลำคอ ก่อนจะขยับให้เธอลงจากรถไป และมองดูร่างผอมบางเดินไปถามลุงยามกับอาจารย์ที่ด้านหน้ารั้ว

“มีใครรังแกมุกดาที่โรงเรียนไหม”

คำถามจากเขาทำให้สี่คนที่นั่งเรียงบร้อยที่สุดเหลือบสายตามองกันทันที ก่อนกนกเลขาคะใช้ศอกกระทุ้งจิตดีให้เป็นคนตอบ ซึ่งอีกฝ่ายก็สูดลมหายใจลึก

“ไม่มีค่ะ ไม่มีใครแก้งหรือรังแกกัน เพราะถ้าอาจารย์ทราบจะโดนหักคะแนนค่ะ แต่มีแบบพูดนินทากับล้อที่มุกเป็นเด็กกำพร้ามากกว่า แต่พอรู้ว่ามุกเรียนเก่งและไม่เกร พวกนั้นเขาก็เงียบๆ ไปเองค่ะ”

“อ้อ...พวกเธอจะทำให้มุกตามีปากมีเสียงกับเพื่อนบ้างได้ไหม”

“โห...ผมเพิ่งถามว่าเขาเคยดำใครไหม เจ็บอย่างกับกล้วยดอกพิกุลจะร่วง” ผาสุกส่งเสียงขึ้นทันควัน จนเพื่อนๆ ตาโตตกใจ ก่อนเขาเองจะรีบแหม้มริมฝีปากเมื่อชายหนุ่มหัวเราะร่วนออกมาดังลั่น

“ก็จริง กว่าจะพูดอะไรนี้กว่าอมดอกพิกุลไว้” เขาพึมพำด้วยน้ำเสียงกลั้วซันตามเด็กชาย ก่อนจะหันมองประตูรถที่เปิดออก เมื่อมุกดากับนวลจันทร์เดินมา “ว่าไงคะนวล”

“สวัสดิ์ค่ะคุณเสี๋ยรอง” นวลจันทร์ยกมือไหว้ด้วยรอยยิ้มสดใสและเอ่ยเข้าตามประสา “ขอบคุณที่มารับไปเลี้ยงไอติมด้วยนะคะ”

“นวลก็ปิดเทอมพร้อมกันกับมุกใช่ไหม” เขาถามระหว่างที่สองเด็กหญิงขึ้นมา นั่งโดยมุกดานั่งตรงกลาง มองดูนวลจันทร์หันไปยิ้มและก้มศีรษะให้เพื่อนๆ กระปรองกางเกงแดงเล็กน้อย

“ค่ะ พงษ์นี่ก็ปิดเทอมแล้ว นวลยังบอกให้มุกสอนภาษาอังกฤษให้ย่อยๆ อยู่เลย จะได้วางแผนไปเรียนต่อด้วยกัน” เด็กหญิงตัวน้อยบอกเสียงใส

“ดี คุณแม่อุปถัมภ์นวลต้องดีใจแน่นอน เหมือนฉันก็ดีใจกับหนูมุกนะคะ” เขาบอกอย่างจริงใจและหันมามองเด็กหญิงใกล้ตัวด้วยรอยยิ้มเอ็นดู จนเธอยิ้มแบ่นให้ “มุกเคยให้เพื่อนเจอกันไหมคะ”

“นวลกับจิตดีเคยเจอกันค่ะ” เจ้าตัวตอบด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะ

หันไปแนะนำเพื่อนอีกสามคนของตนเองกับนวลจันทร์ และทำให้คุยกัน
ง่ายขึ้น ด้วยวัยเดียวกัน

6 ตึกหญิงมุกดาเยี่ยมสดใสกว่าทุกวันที่ได้นั่งรับประทานอาหารว่าง
และมีไอศกรีมรสสวยจัดแต่งงดงามมาเสิร์ฟอย่างไม่อั้น แม่เธอจะไม่ใช้
คนกินจุ แต่เพื่อนๆ ที่มาด้วยก็ดูจะเฮฮาและมีความสุขกับอาหารว่าง
มือน้อยที่สุด ทุกคนสนทนากันอย่างสนทนาอย่างรวดเร็ว ทั้งยังมี
ดิ้นรนพที่เธอเคารพรักอยู่ใกล้ๆ คอยดูแลเธอ และให้ความเอาใจใส่
ไม่ห่าง ความรู้สึกขาดหายบางสิ่งของเธอก็เต็มเต็มได้เสมอ

“หนูชวนมุกไปเที่ยวบ้านได้ไหมคะ ปิดเทอมอยู่บ้านน่าเบื่อ” จิตดี
เอ่ยขึ้นหลังนั่งนิ่งมาครู่ใหญ่ และมองดูถ้วยไอศกรีมตรงหน้าตนเอง
ที่หมดไปสามถ้วยแล้วตาปริบๆ

ชายหนุ่มคนเดียวที่นั่งร่วมโต๊ะกับเด็กๆ ในชุดนักเรียนเอียงคอ
เหลียวมองมุกดายิ้มๆ ก่อนเขาจะหันไปมองเพื่อนๆ ของเธอด้วยรอยยิ้ม
อ่อนบาง หลังฟังคำของจิตดีแล้วนี่ก็ตาม

“ไม่ไปหามุกที่บ้านเอื้ออารีย์กันละ เพื่อไปช่วยสอนภาษาอังกฤษ
น้องๆ เพื่อนๆ พี่ๆ คนอื่น” เขาแนะนำ ก่อนจะเห็นเด็กหญิงและเด็กชาย
ส่ายหน้ากันหันคว้น จนนึกขึ้น “ทำไมกัน”

“สอนใครไม่ได้หรอกค่ะ เอาตัวเองกันยังไม่รอดเลย” กนกเลขา
ตอบพลางทำตัวสั่นยกไหล่ขึ้น โดยมีเพื่อนๆ พยักหน้ารับหึ๊งๆ

“แต่ถ้าไปที่บ้านเอื้ออารีย์ก็ดีนะ เพื่อสอนการบ้านน้องๆ ได้ไง”
นวลจันทร์ครุ่นคิดแล้วเอ่ย “การบ้านเด็กเล็กมีพี่ๆ คนใหม่ไปสอนไปเล่น
ด้วยคงดีใจ”

“ก็จริงแบบนวลบอกนะ อีก็อย่างปิดเทอมพวกเราก็ต้องช่วยครู
จัดของขายหาเงินให้มูลนิธิด้วยแหละ” มุกดาบอกเพื่อนๆ ที่ครอบครัว
สมบูรณ์พร้อมด้วยรอยยิ้มอ่อนบาง

“ทำอะไรรอ” กนกเลขาถามอย่างสงสัย มีสองหนุ่มและหนึ่งสาว พยักหน้าตาม

“ก็ยึดไส้หมอน ใส่ปลอกหมอน และก็ตัดพิมเสนใส่ถุงผ้าผูกด้วย ปิดปากถุงให้สวยงาม จัดใส่ถุงพลาสติก จัดลงกล่องพัสดุ ทำนองนี้” มุกดาตอบยิ้มๆ ระหว่างเพื่อนคนอื่นกะพริบตาที่แสดงออกถึงความสงสัย ชัดเจน “ก็ที่บ้านเอื้ออารีย์ชายหมอนอิงนะ ครูใจกับครูเจริญเขาจะจ้างคนในชุมชนใกล้ๆ บักลายกับเย็บปลอกหมอน ส่วนพิมเสนก็ซื้อ ยกโหลมาให้เราช่วยกันตัดใส่ถุงสวยๆ เอาไว้ขาย เพราะขายง่ายกว่าหมอนอิง”

ดิณณภพมองเด็กหญิงที่เล่าอย่างเรียบเรียงพร้อมรอยยิ้ม แต่งแต้มแล้วได้แต่ยกยิ้มมุมปากกับตนเอง หลายครั้งที่อยู่กับมุกดา เขามักต้องคอยครุ่นคิดว่าจะมีเด็กอีกกี่คนที่ต้องดิ้นรนเอาชีวิตรอด และอยู่กันอย่างลำบากในสังคมโลก โชคดีของเขาที่เกิดมาในครอบครัว ร่ำรวย และโชคดีของเธอกันนี่ที่ทำให้เขาใจอ่อนรับอุปถัมภ์ได้

“งั้นฉันจะไปหามุก จะโทร.หาก่อนนะ พ่อกับแม่ต้องอนุญาต แน่نون” จิตดีบอกด้วยรอยยิ้มสดใส

“อ้อ...ถ้าบอกพ่อแม่คงจะตกใจ ที่ฉันคิดจะทำอะไรแบบนี้” กนกเลขาว่าอย่างเยาะหยันตนเอง ด้วยใบหน้าเหยเกก จนเพื่อนหัวเราะขำกันทุกคน ไม่เว้นชายหนุ่มอาวุโส จนเธอได้แต่ค้อนเล็กน้อย

“ฉันกับผาต้องไปเก็บตัวฝึกฟุตบอลที่โรงเรียน เดี่ยวให้พ่อไปซื้อของกับบริจาคช่วยครูใจของมุกกับนวลแทนแล้วกัน” ชัยพลบอกยิ้มๆ โดยมีผาสุกพยักหน้าเห็นด้วย

“ทุกคนจะเรียนต่อมัธยมที่นี้กันหมดเลยใช่ไหม” ชายหนุ่มเอ่ยถามเด็กๆ และได้รับการตอบรับพร้อมพยักหน้า “ดี ฉันจะได้ฝากดูมุกด้วย”

“คุณเสี๋ยรองหวงมุกจังเลยคะ” คนปากไวอย่างกนกเลขาเอ่ยขึ้น ก่อนเม้มริมฝีปากที่เขาเหลือบมอง ทำให้เธอหัวเราะแห้งๆ

“ก็ต้องหวังสิ เด็กดีแบบมุกดาหายากจะตาย” เขาว่าแล้วยิ้มให้เด็กหญิงกนกเลขาและคนอื่นๆ ก่อนหันมายิ้มกับคนใกล้ตัวที่ได้แต่นั่งยิ้มให้เขาเงิบๆ จนอดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไปกดศีรษะเธออย่างเอ็นดู “กินอะไรอีกไหม หรือไปเดินดูสวนใหม่ ที่บ่อน้ำมีหงส์ด้วยนะ”

เสียงเด็กๆ ร้องอย่างตื่นเต้นทันทีหลังเขาแนะนำ จนได้แต่ยิ้มและหันไปบอกกล่าวกับบริการให้เก็บโต๊ะ และส่งบิลไปที่เร็วดี เพื่อเขาจะได้เดินจูงมือมุกดาออกไปเดินเล่นกับเพื่อนๆ ที่ดูจะสนุกสนานมากกว่าเด็กตัวน้อยของเขาเสียอีก

“ดีมนมใหม่ บอกให้ดีมนมเข้าเย็นนะ จะได้สูงๆ ดูสิเพื่อนสูงนำกันหมด” เขาบ่นระหว่างจับจูงมือน้อยๆ ของมุกดาเดินทิ้งระยะจากเพื่อนๆ ลักสองก้าว จนเด็กหญิงแหงนหน้ามองพร้อมทำหน้าตาอยู่ยี่สิบเขา

“ดีมแล้วค่ะ แต่ไม่สูงอะ” ตอบเสียงอ่อย ก่อนส่ายหน้ายิ้มๆ “แต่พี่ดีบอกว่า มุกยังสูงได้อีกเพราะยังไม่มีการจำเดือน มุกจะดีมนมเพิ่มนะค่ะ”

ชายหนุ่มยิ้มเอ็นดูและพยักหน้ารับ “เดี๋ยวพรุ่งนี้บ่ายๆ ฉันเข้าไปหา แล้วจะเอาของฝากจากอังกฤษไปให้นะค่ะ”

“ขอบคุณค่ะ คุณตถุณใจดีกับมุกตลอดเลย และมุกก็ขอบคุณที่คุณตถุณช่วยดูแลครูใจกับครูเจริญด้วยมากๆ นะค่ะ ถ้าไม่ได้พวกคุณทุกคนในบ้านนี้อารีย์ก็คงลำบากอีกหลายเรื่องเลยค่ะ” เด็กหญิงตัวน้อยส่งเสียงสดีสพร้อมรอยยิ้มที่ออกมาจากใจ

คนถูกเด็กตัวน้อยชมเชยและออกอาการปลื้มใจได้แต่ยิ้มในหน้ามองดูมุกดาอย่างเอ็นดู รู้สึกอบอุ่นหัวใจ รับรู้ได้ว่าคำที่บิดามารดาเคยบอกว่า แค่ลูกๆ เป็นเด็กดีและรับผิดชอบตนเองได้ก็ภูมิใจมากแล้วตอนนี้เขาก็คงจะเป็นแบบพวกท่าน เพราะดีใจเสมอที่มุกดาเป็นเด็กแสนดีเช่นนี้

“เพราะเธอเป็นเด็กดีหรือคะคะ ไม้ฉันนั้นก็คงไม่ได้ใจดีมากๆ
แบบนี้หรือคะหนูๆ” เขาเย้ายิ้มๆ จนเธอทำหน้าตาอยู่ยี่มาให้ ก่อนจะ
ยิ้มขึ้นอย่างอบอุ่นหัวใจ

